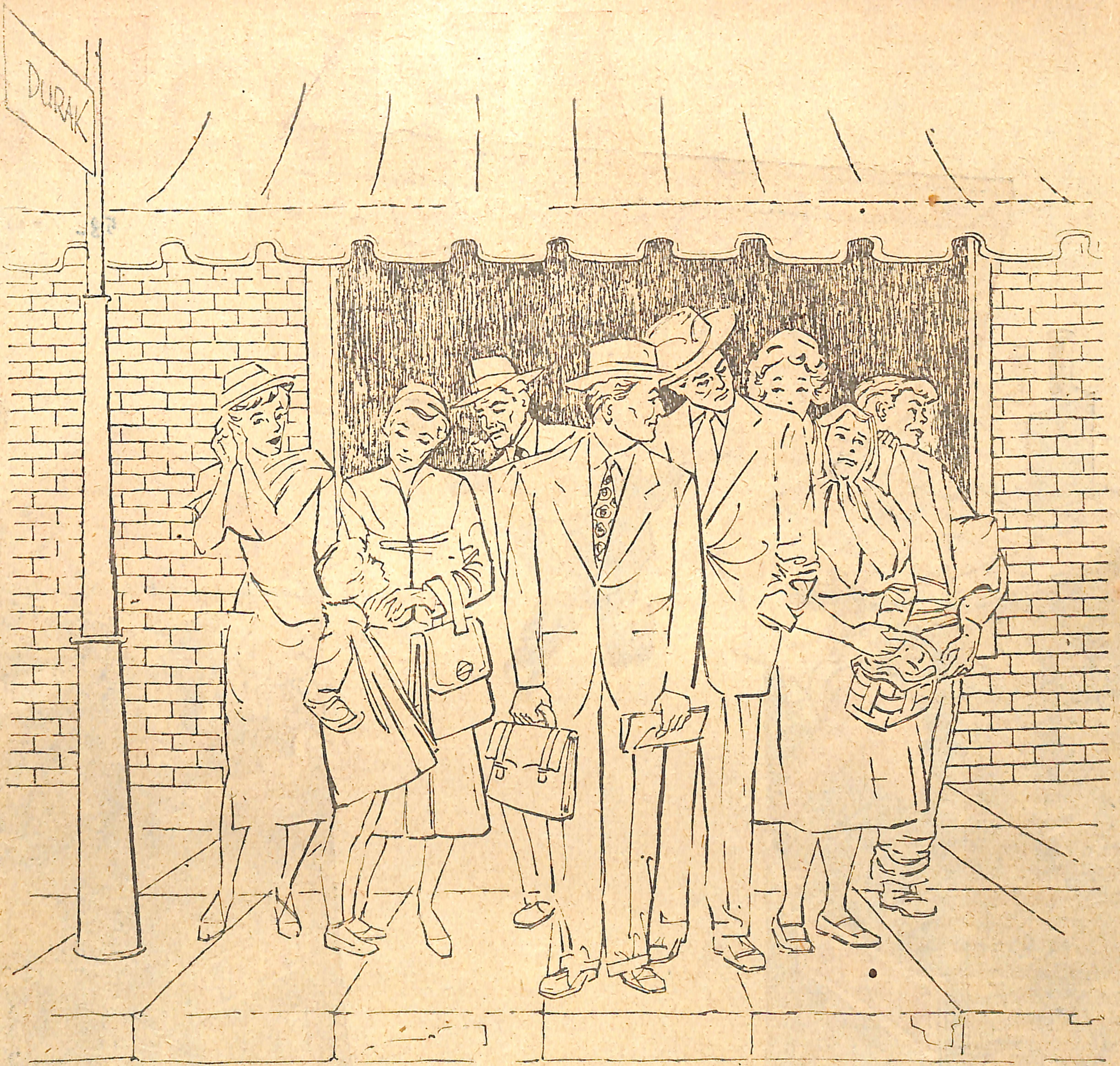
Akbaba

58- 345

— Buyurun, buyurun!..

Servetin geçtiği yolda bulununuz...

Çünkü 27 Ekimde Servetin yolu İş Bankasından geçiyor. Bu çekilişte dağıtılacak zengin ikramiyelere sahip olabilmek için İş Bankasında en az 150 liralık bir hesabınız olması ilk şarttır.

10 ADET
APARTMAN DAİRESİ
30 ADET BÜYÜK
PARA İKRAMİYESİ
ÇEŞİTLİ VE ZENGİN
İKRAMİYELER
cem'an
1 MİLYON LİRA*

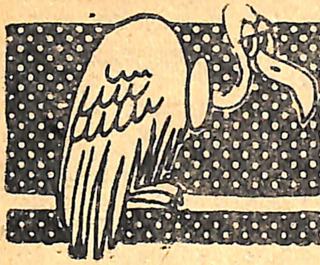
TÜRKİYE

BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ

* Ne kredi... ne borç... tamamı ikramiye

FAAL d - 476

SAYI: 345 C.: 14 23 EKİM 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

AYIP!

AYIP, ayıp ayıp!... Kalemimin ucu, yivi aşınmış plâk üstünde dönen gramofon iğnesi gibi, sahifenin sonuna kadar hep bu kelimeyi tekrarlasa yine kanmıyacak, yine boşalmıyacak, yine yatışmıyacak: Ayıp, ayıp, ayıp!...

Hayır, hepimizin alıştığı, kanıksadığı sokak ayıplarından değil bu: Ne esnaf kabalığı, ne kaldırım çapkınlığı, ne hemşehri terbiyesizliği... Bu, sadece siyasî bir ayıp, bir politika ayıbı!

Olay şudur: C.H.P. nin İstanbul kongresinde, yüzlerce basılmış bir fotoğraf, satışa çıkarılıyor: Çerçevesizi yirmi, çerçevelisi otuz liraya!

Nedir bu fotoğraf?... Atatürk'ün yakası altıok rozetli bir resmi mi?... İnönü'nün Gazi ile başbaşa çekilmiş bir hâtırası mı?... Hayır, Sayın Celâl Bayar, sayın İnönü'nün hürmetle elini sıkarken alınmış eski bir fotoğraf!

Ne var bunda açık arttırmaya çıkaracak?... Bayar'la İnönü iki eski politika arkadaşı değil midirler? İnönü Başvekilken Bayar onun İktisat Vekili değil mi idi?... İnönü Cumhurbaşkanı iken de Bayar onun Başbakanı olmamış mıydı?...

Bir devlet adamının bir devlet adamına saygısı, teşhir edilecek kadar çirkin ayıplardan mı oldu artık?

Bize sorarsanız, asıl ayıp, tam bunun tersidir: Saymamak, görmemek, konuşmamak!

Bu, particilik değil, fırkacılıktır!

Hiç unutmam, 1946 Meclisinin bir gece oturumunda, o zamanki D.P. muhalefetinin lideri sayın Bayar kürsüye çıkmış, bir dedikoduyu cevaplandırırken:

— Elbet Çankaya'ya gideceğim, elbet Cumhurbaşkaniyle konuşacağım... Biz, kabîle şeyhi miyiz?... Biribirimize gazve mi açtık?...

Diye bağırmıştı. Bu ne güzel bir meydan okuyuştu!

Aradan on yıl, on bir yıl geçti. Yeni bir nesil yetişti, adına «Politika esnafı» dediğimiz malûm ve mahût kişiler ortadan çekildiler. Ama, eski oyun hâlâ sahnede!

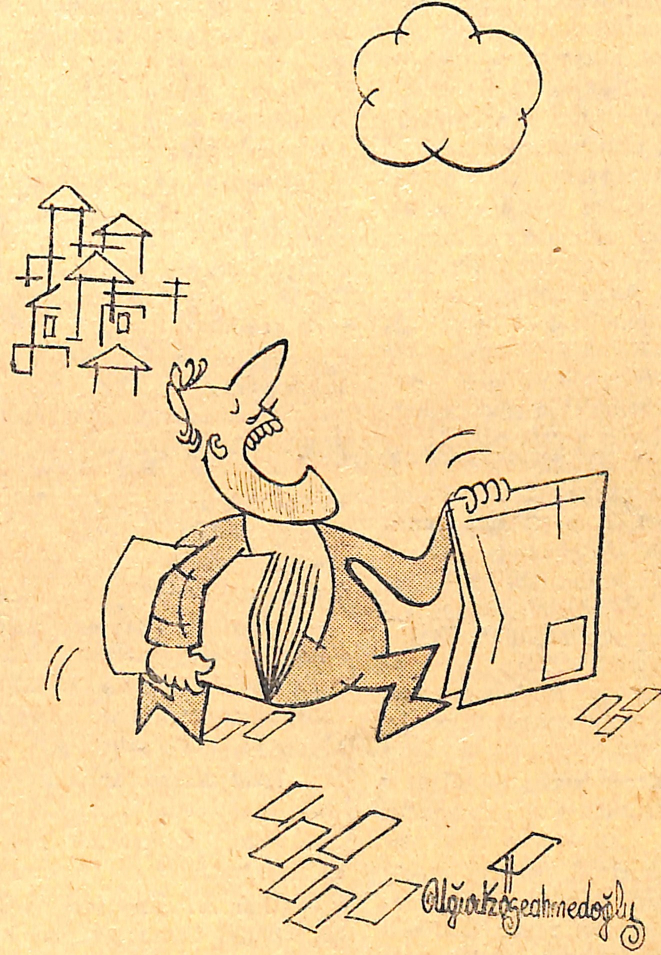
Düşününüz, bu bir genç!... Boğazından ikbal sofrasının tek lokması geçmemiş genç!.. İktidar koltuğuna henüz pantalonu değmemiş genç!...

Bu genç adam, yarın, polislerin selâmı arasında Vekâlet otomobiline binerse ne olacak?...

Yüzünü görmediğim, adını bilmediğim bu genç politikacının hayalimdeki başını bir avucuma alıyor, öbür avucum alnımda, Hamlet'in sesiyle mırıldanıyorum:

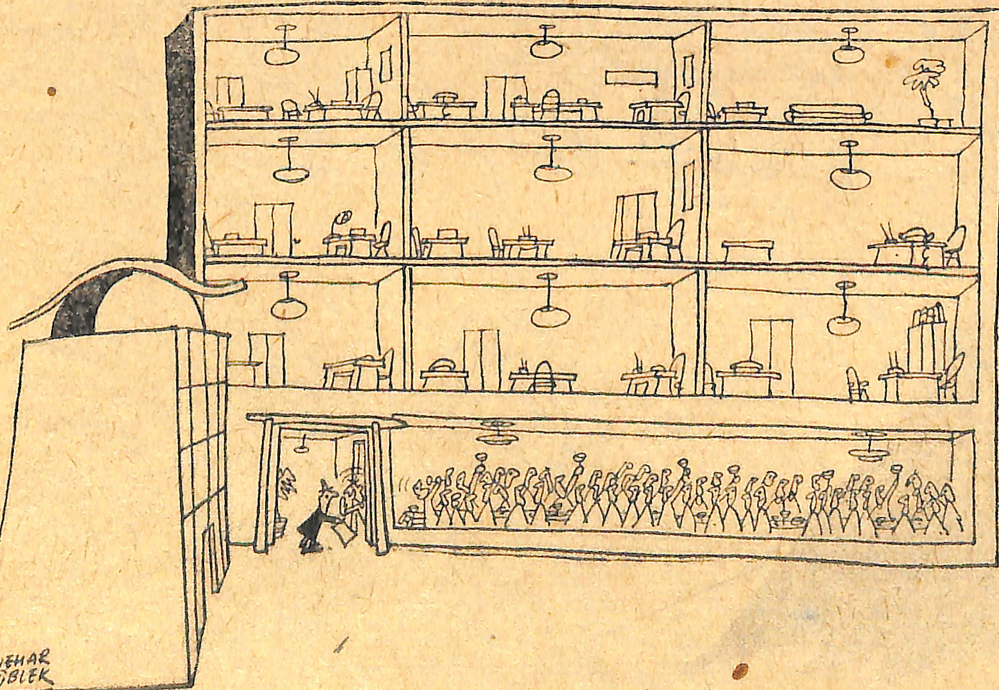
— İşte asıl mesele!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Havadilis, yarınki zamları yazıyor!...

Yeni Belediye Sarayında 1000 kişilik kokteyl salonu var... (Gazeteler)

— Bugün git... Yarın gel!...

Bilen Kazanıyor

— Bayanlar, baylar!.. Burası Akbaba, mizah yayın servisi!.. Aylık yarışmamızın birincisini sizlere takdim ediyoruz!..

Yarışma iktidarla ana muhalefet temsilcisi arasında olacaktır... Salon, Şişli - Tünel otobüsleri gibi tıklım tıklım. Duvarlar, D. P. ve Altıok bayraklariyle donanmış... Dâvetliler arasında partilerin bütün tanınmış şöhretleri var: İşte, mebusumuz Nazlı Tılabar, tıpkı yarısı balık, yarısı insan olan mitolojideki deniz kızları gibi: Horoz ibiği kırmızı bir blûz ile siyah bir pantalon giymiş, yarı belinden aşağısı erkek, yukarısı kadın kıyafetinde...

Muhalefet saflarında da ilk göze çarpan bayan, C.H.P. Kadınlar Kolu Başkanı Güzide Tanrıyar... Pek şık giyinmiş... Nazlı Dılabar'la aralarında belli bir fark var: Birincisini gittikçe erkekleştiren politika, öbürünü gittikçe dişileştiriyor!...

Sosyetemizin meşhur simaları da bu toplantımıza gelmişler: İşte D. P. gönüllülerinden Bayan Feyhan Koçer içeri girdi. Hanımefendi tepeden tırnağa ölçüdür: Oturması, kalkması, yemesi, içmesi... İşte, kırk yedişer santimlik adımlarla kendi tarafına doğru yürüyor. Bir buçuk milimetrelik bir gülümsemeyle bendenize baktılar. Sağ kaşlarının ucu belli belirsiz kalktı, indi: Galiba birisine selâm ihsan ettiler!

Karşı safta Bayan Dicleli ile Doktor Civanım'ın eşi bayan Boncuk neredeyse zabıta tarafından susturulacak kadar âsayiş bozan gösteri kahkahalarla gülüşüyorlar.

Oooo... Şimdi içeriye kalabalık bir D.P. grupu girdi: Mahzun potitikacılarımızdan Kemal Zeytinoğlu... Yine meşhur mahzunlarımızdan Atıf Benderlioğlu... İstifasında hâlâ ısrar eden Samet Ağaoğlu... Ne tuhaf yahu, kendileri gibi soyadları da birleşmiş: Hepsi de bir şeyin oğlu!... Durun bakayım, aralarında galiba birisi daha var, pek göremiyorum... Evet, evet, Kayseri mebusu Osman Kavuşçu.. Gruptaki meşhur demokratik çıkışından sonra biraz ezilmiş ama, gözleri yine pırıl pırıl!..

İşte C.H.P. liler: Başlarında... Durun bakayım, başlarında da kim var, pek belli değil. Evet, Kasım Gülek başlarında... Ama Faik Ahmet Barutçu da başlarında... Evet, evet Şemseddin Günaltay da başlarında... Ya Turhan Feyzioğlu?.. Eh, o da başlarında sayılır!...

Aaa... Nihat Erim de geldi... Tereddüt ediyor... Bakalım ne tarafa gidecek... Oturacak münasip bir yer arıyor... Buldu, buldu, tam hudutta bir sandalyeye ilişti üstat!..

Efendim vakit geldi artık... Kapılar kapanıyor... Müsabakamıza başlıyoruz!

Yarışmaya girecek olanlar: Demokrat Parti adına Osman Kavrakoğlu... Lûtfen Osman Kavrakoğlu... Şöyle mikrofona yaklaşınız... Kaç puvanlık yarışma seçiyorsunuz?

— Bizde söz bir, Allah bir... İkilik yok!

— Rica ederim propaganda nutku çekmeyiniz!...

— Şimdi siz, Halk Partisi sözcüsü... Adınız?

— Kemal...

— Soyadınız?

— Satır!...

— Yani şu kitaptaki, gazetedeki, yazıdaki satır mı?..

— Hayır!... Hani şu masaldaki «Kırk katır mı? Kırk satır mı?» vardır ya, işte o satır!..

— Haaa, kasap satırı!

— Yahut cellât satırı!

— Pekiy, siz kaç puvanlık soru seçiyorsunuz?

— Ulan ne numaracı herifsin be... Sanki bizim tek parti, tek şef mebusluğundan geldiğimizi bilmiyor gibi soruyorsun!

— Demek siz de bir puvanlık!

— Evet...

— Buyurunuz höcrelerinize lûtfen... Müsabakaya başlıyoruz!

— İşitiyor musunuz sesimi bay Kavrakoğlu?...

— İşitiyorum...

— Ya siz, bay Satır?

— İşitiyorum...

— Çok güzel... Birinci soru, sayın iktidar sözcüsünündür. Lûtfen söyleyiniz bakalım: Türkiye'yi İkinci Dünya Savaşından kurtaran kimdir?

— Fatin Rüştü Zorlu!..

— İyi düşününüz Kavrakoğlu...

— Ben düşündüm... Asıl sen iyi düşün!...

— Bravo!... Bildi efendim, Fatin Rüştü Zorlu!... Vallahi bildi!

— Şimdi siz, Bay Kemal Satır: Türkiye'yi, demokrasiye kim kavuşturdu?

— Milli Şefimiz İsmet İnönü!..

— Rica ederim iyi düşününüz...

— Ben düşündüm... Şimdi ne olur, ne olmaz, siz de düşününüz!

— Şey... Galiba bildi... Değil mi?.. Bildi!

— İkinci soruya geçiyorum bay Kavrakoğlu: İstanbul Fatihi kimdir?

— Adnan Menderes!..

— Evet... Hakkınız var, bir bakıma öyle... Ama, ben İstanbulun ilk fatihini soruyorum...

— Onu da Halk Partisi sözcüsü cevaplandırsın!

— Pekiy... Öyle olsun bari.. Siz söyleyiniz bay Satır: Sandık oyunu nedir?

— Dört yılda bir tekrarlanan seçim festivali!...

— Üçüncü sual bay Kavrakoğlu: Halk Partisi iktidarda iken hürriyet heykeline kim şal örtmüştü?

— Nihat Erim!

— Tebrik ederim efendim, Nihat Erim...

— Şimdi siz, sayın Satır: Bir Demokratın yirmi Halk Partiliye bedel olduğunu ispat eden siyasî kâşifin ismini söyler misiniz?

— Bir kelimeyi tashih ederseniz söylerim..

— Neymiş o kelime?

— İspat eden değil, iddia eden...

— Peki, öyle olsun...

— Tevfik İleri!

— Bildi efendim, üçüncü suali de bildi!... Şimdi dördüncü ve sonuncu soruya geçiyorum, Malûm ya, hak oyun dörttür... Lûtfen söyleyiniz bay Osman Kavrakoğlu, İstanbulun Marko Paşası kimdir?

— Belediye Reisi Kemal Aygün!

— Bravo Kavrakoğlu, tebrik ederim, bildiniz!... Şimdi sıra sizde sayın Kemal Satır: Refah nedir?

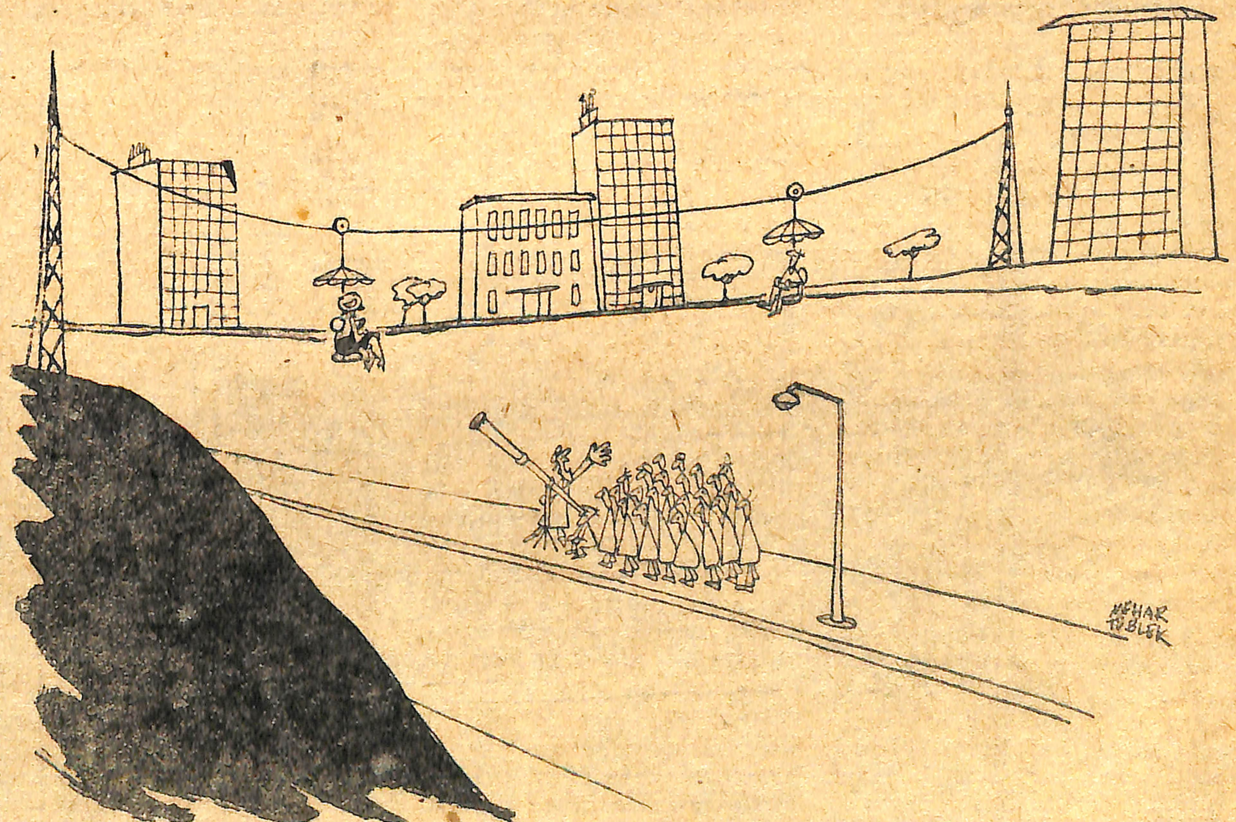
— Batan bir geminin ismi!

Birden salon karıştı, çığlıklar koptu, yumruklar kalktı ve elektrik cereyanı kesildiğinden spikerin ne söylediği anlaşılmadı.

ÇİMDİK

Sanayi Sergisinde teleferik kuruldu... (Gazeteler)

(Gazeteler)

— Haydi başıbozuk elli... Asker yirmi beşi...

Göz ucu ile Paris

PARİS

TRENİMİZ Gare de Lyon'a girdi. Saat, sekiz buçuk. Paris, dün gece bir bahar yağmuru ile yıkanmış. Pencereler, kapılar, nemli bir sabah uykusundan henüz uyanıyor...

Bizi, Sami Kırdar karşıladı. Soyadını tanıdığınız bu dostu size ben de tanıtayım: Sağlık Vekili Lûtfi Kırdar'ın kayınbiraderi... Ama o, enişte kanatlariyle uçacak insan değildir. Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümünde bir kürsüsü vardır onun. Bu kürsü de olmasa bir şey değişmez: Batılı kafasiyle doğulu kalbi, onu ayrı insan yapmaya yine yeter.

Paris'i, bir ay Kırdar'ın otomobiliyle gezdik...

Doğrusunu ister misiniz? Paris, bir ayda değil, bir yılda da gezilmez!

Niçin mi?... Osmanlı İmparatorluğu yokken Paris vardı da ondan!

İki bin yılın şehrindeyim!... Onu, iki bin yılın zevki, iki bin yılın zekâsı, iki bin yılın sanatı yaratmış.

Paris, yalnız Fransanın değil, bütün Avrupanın, bütün Amerikanın Paris'idir. Dünya sanatının, dünya siyasetinin, hattâ dünya sefahatinin başkenti o!

Milyarder karıları orada giyiniyor, orada süsleniyor, orada gençleşiyor.

Milyarder çocukları orada eğleniyor, orada sevişiyor, orada kumar oynuyor.

Paris'te nefes alan beş milyon insan var. Paris'i gezen beş yüz bin yabancı var. Paris'te koşan bir milyon otomobil var.

Çocukluğumun tuluât tiyatrolarında kantocu kız bir türkü söylerdi:

Köyden indim şehire,
Şaşırdım birdenbire!

Paris'e, Türkiye'den değil, İtalyadan da, Almanyadan da gitseniz şaşırırsınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

KAÇAKÇI!

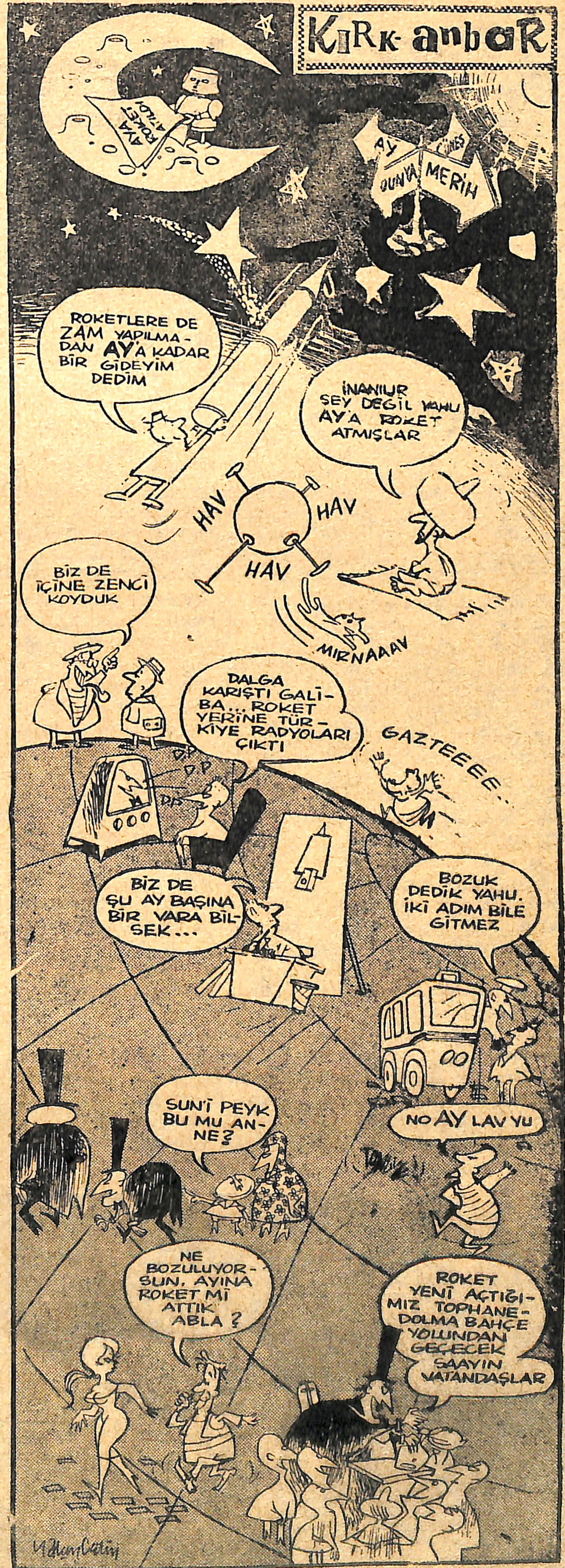
HER yurttaş, kendi yurdunda yürürlükte olan kanunları bilmek zorundadır. İster okur-yazar olsun, ister olmasın, herkes kanunları bilir sayılır, ama yalnız kendi memleketinin kanunlarını. Şimdi biz, Çindeki kanunları bilir miyiz? Bir gün Çin'e gitsek. Rıhtımda balık tutmaya kalksak. Tam oltayı denize atmışken polis ensemize yapışıp bizi yargıcın karşısına çıkarsa. Çin'de, rıhtım üstünde balık tutmak yasak olduğu için bizi hapse atsalar. Ne yaparız? İlk önce balık tutmanın yasak olmasına şaşarız. Sonra da kendi memleketimize gidince, başımıza gelenleri herkese anlatırız.

Bizim memleketimizde de balık tutmanın yasak edilmesi gibi yasaklar vardır. Bakınız, şu gazete haberine. Norveçli bir gemici İstanbul'a gelmiş. Gemisinden çıkarken yanına 850 gram kahve almış. kimse ona kahve çıkarmanın yasak olduğunu söylememiş. Gümrükçüler de ses çıkarmamışlar. Norveçli gemici otomobile binmiş. Şoförle konuşurken bizde kahvenin çoook pahalı olduğunu öğrenmiş. İşte bu konuşma sırasında, kahve kaçakçısı diye Norveçliyi yakalamışlar. Haydi cezaevine... Bir Norveçli kahve satmanın yasak olduğunu nerden nasıl bilsin? Bu, yalnız bize mahsus bir yasak. Dünyanın başka yerlerinde de acaba kahve satmak yasak mıdır?

Bu yüzden Norveç gazeteleri aleyhimizde neşriyata başlamışlar. Derken araya Norveç Sefareti girmiş, kefaletle 850 gram kahve yüzünden 2 ay hapis yatan Norveçli gemiciyi hapisten kurtarmışlar.

Bütün bunlar nedir? Böyle yapıp da kaçakçılığı mı önlüyoruz? Yoksa, daha bizi tanımayan yabancılar varsa, onlar da tanısınlar diye mi uğraşıyoruz? Bir yabancı, Türkiye'de kahve satışının da eroin satışı gibi yasak olduğunu nerden bilsin? Bütün bu gayretimiz Norveç'te aleyhimizde neşriyat yapılmasına değer miydi? Yapılan hayır, ürkütülen kurbağaya değmelidir. Hadi bakalım, şimdi pehlivanlarımızı Norveç'e gönderelim de, onlar hiç olmazsa Norveç gazetelerinde lehimize neşriyata sebep olsunlar, bu hâdiseyi Norveçlilere unuttursunlar. Yine iş aslanlarımıza düşüyor. Bizi yabancılara en iyi tanıtan yine onlar...

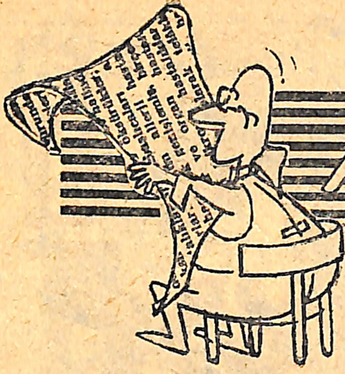
B. E. N.

Amerika Ay'a roket gönderdi

(Gazeteler)

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

AĞZI İLE KUŞ TUTAN ADAM

KALKAN tramvayın ikinci arabasına zor yetiştim. Arka kapının basamağına atladım. Bir elimde çanta, öbür elimde paket vardı. Yolculardan biri dirseğimden tuttu, kendimi yukarı çektim. İçerisi çok kalabalıktı. Birbirimizin üzerinde gidiyorduk. Bir zaman konuşulmadı. Sonra tek tük konuşmalar oldu. Daha sonra bir kişi konuşup, öbürleri dinlemeğe başladı. Konuşan «Ağzıyla kuş tutan adam» dı. Tramvayın arka aralığında herkes onu dinliyor, arada bir de öğrenmek istedikleri bilmedikleri bir şey olursa soruyorlardı. Soru daha tamamlanmadan «Ağzıyla kuş tutan adam», lâfı soranın ağzına tıkıp, «haa, ona gelince...» diye, tıkır tıkır anlatmağa başlıyordu. Her şeyi, ama her şeyi biliyordu.

«Ağzıyla kuş tutan adam» ı inceledim. 45-50 yaş arasında görünüyordu. Elbiseleri ne eski, ne yeni sayılırdı. Kravatsız gömleğini, karısı, ya da kızı dikmiş olabilirdi. Ben onu bir odacıya benzettim. Ama şöyle böyle bir odacı değil, yirmi-otuz yıllık, bir çok değişik yüksekçe kişilere odacılık yapmış biri... Anlattıklarına bakılırsa, uzun yıllardan beri her gün bir kaç gazeteyi, başyazılarından son sayfalardaki son ilânlara dek okuyor olmalı. Bunlar, daireye bedava gelen gazeteler olacak. Okul yüzü gördüğünü, mürekkep yaladığını sanmıyorum.

«Ağzıyla kuş tutan adam» ın her gün nasıl gazete okuduğunu gözümün önüne getirmeğe çalıştım. Uzun koridorda, arkası duvara dönük, bir iskemlede oturur. Bir dirseğini koridorun geniş penceresi içine dayar. Reçetesiz gözlüğünü takar, gazeteye ta başından başlar. Heceleye heceleye heceleye, dudaklarını kıpırdatarak, fısıltılı bir sesle okumaya başlar. Böyle ağır aksak okuduğu için de, her okuduğunu sindirir, ezberler. Beş, altı satır söktürünce, ya zil çalar, ya karşısında oturduğu kapının üstündeki renkli ışık yanar. Gazeteyi pencere içine, gözlüğünü cebine koyar, odaya girer. Dönüşünde gazeteyi alır eline, gözlüğünü takar, gazetede kaldığı yeri bir zaman arar. Bulur. Yeniden sesli sesli okumaya başlar. Bu her gün böyle akşamacak sürer.

Tramvayın arka aralığındaki «Ağzıyla kuş tutan adam» ın konuşmaya ne zaman, nasıl başladığını ayırt edemedim. Ben, konuşmasına kulak kabarttığım zaman o, aralığı dolduran kalabalığa Marilyn Monroe'yu anlatmaktaydı:

— Bellediğin karılardan değil arkadaş. Her bi artiz nâmehremini er kişiye açar, gel gör, bu karı akıllı.

— Yaaa, akıllı demek?...

Bunu soran yolculardan biriydi.

— Akıllı ya... Akıllı olduğu şurdan belli, yaşlı bi herifnen evlendi bir, bir de saniyen erkeğin en cinsini seçti.

— Kiminle evlendi?

— Bu efendiiim, çok menşur bir romancıynan evlendi. Herif bi roman yazıyor, okuyan ağlıyor.

— Ağlıyor ha...

— Hemi de nasıl... Bir sayfa okudun mu, ağlamamanın mümkünü yok. Herifin kaleminden kan damlıyor arkadaş. Taş olsa dayanamaz, herif öyle roman yazıyor.

— Aşkolsun... Herife de karıya da aşkolsun.

— Marinin Munru, işte bu herifnen evlendi. Sonra bu herifi, zinci işinden Ameriga'da mahkemeye çektiler.

Bir yolcu:

— O zenci işi ne? diye sordu.

«Ağzıyla kuş tutan adam» şöyle bir kasıldı, geriye doğru kaykıldı, tramvay aralığında sıkışmış yolculara üstten bakarak:

— Haa, o zinci işine gelincek, dedi, o iş başka bi iş... Ameriganın başvekili ben, diyor, hiç bi zinciye ünifersite muhtariyetliği tanımıyorum. Zinci milleti de, vay ne demek olsun, en namlı boksörleri biz yetiştirelim de, en menşur atletikler bizden çıksın, Amerigan sancağını olimpiyat direğine çektirelim de, sen daha ne demeğe bize ünifersite muhtariyetliği tanımıyasın diye muhalefete geçip, efendime söyliyeyim, Birleşmiş Milletlere protesto çekiyorlar.

— Amerikanın yaptığı ayıp şimdi.

— Efendim, işin aslı başka. Ameriganın başvekili, hep misavat üzerine olsun diyor. Zincisi zinci mektebine gitsin, gayri zincisi de gayri zinci mektebine gitsin, diyor. Çünkü bu Amerigada, bizdeki mıhalefet gibi bi «Gulü - Glan» deyi bir cemiyet var.

— Nedir o cemiyet?

— Haaa, o cemiyete gelincek... Bu Gulü-Glan cemiyetinin âzaları, gündüz uyuyor, gece garanlığı bastı mıydı, başlarına yatak çarşafı geçirip, hortlak misali ortaya dökülüyor. Nerde bi zinci bulursa, zincinin soluğunu kesiyor.

— Zenciler bir şey yapmıyor mu?

— Haaa, o meseleye gelince... Zinci milleti de tenhada bir gart Amerigan avradı gordü mü, hümüğüne binip, zinci milletinin intikamını alıyor.

— Desene ki onlar bizden beter.

— Haaa, beterliğine gelince... Her bir milletin kendine mahsus bir derdi var.

— Valla doğru.. Peki, bu Marlin'in kocası ne demeye zencileri müdafaa ediyor? O da mı zenci?

«Ağzıyla kuş tutan Adam» bir göz kırpmasıyla düşündü, sonra:

— Halis kan zinci değil, dedi, biraz gırmalık var ama, halis zinci değil. Hattâ geçenlerde bi zinci, bi Amerigan garısından bi dolar çaldı deyi, zinciyi elektrik sandalyasına oturtmağa hüküm giydirdiler.

—Bu elektrik sandalyası ne?

— Haaa, sandalyaya gelincek... Bu sandalya, efendime söyliym, bizim gurşuna dizmak gibi. Veyahut, de ki, asmak... Amerigalıların yüreği yufka, adamı ayakta öldürmüyorlar.

— Allah Allah...

— Evet... Medeniyet başka şey canım. Adamı oturduğu yerde, haberi bile olmadan öldürüyorlar.

— Demek yorulmasın diye... Bir dolar için ha?...

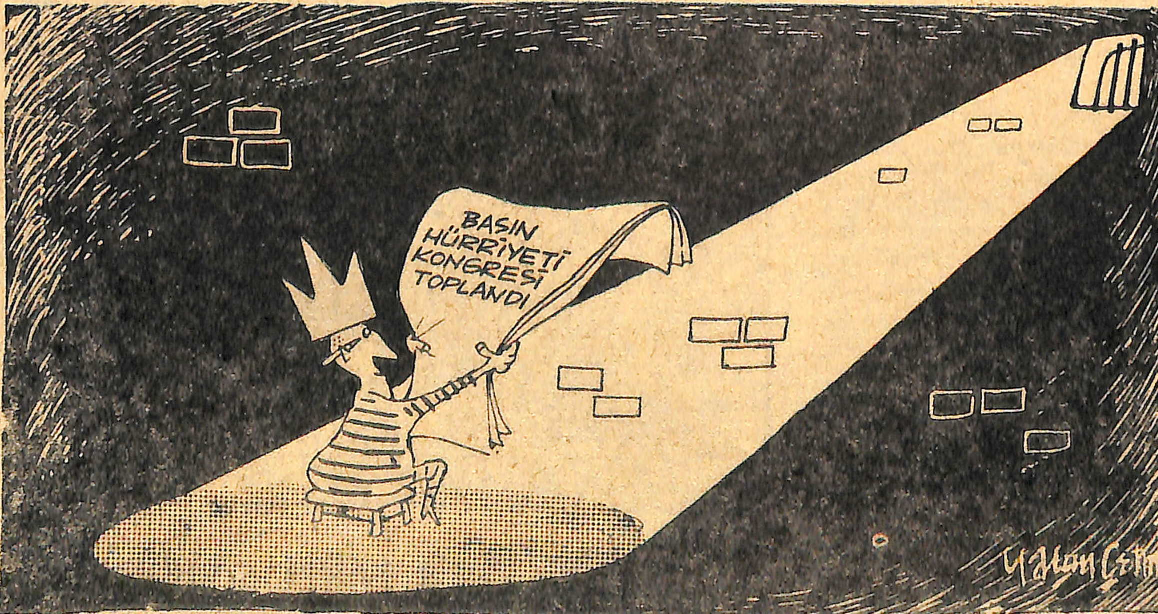
— O dolar işine gelince... Bu dolar denen para dünyanın en kıymetli parası. Biz de paramızı dolara ayar ettik. Eskiden bir dolar bizim paramıznan karaborsada on beş lirayken, şimdi ayardan sonra, yirmi liraya çıktı. Karaborsa ortadan kalktı.

— Nasıl kalktı?

— Yahu arkadaş, hökûmet karaborsanın üstüne çıktı. Daha karaborsa kalır mı?

— Bu dolar franktan da yüksek mi?

— Haa, frank işine gelince... Frank demek Fransızın parası. Bu Fransada bi mareşal Dökol var. İkinci harbi umumide Fransa milleti, bu Mareşal Dökol'un dediğini dinlemedi. Eğerkim bi dinlemiş olsaydı, Fransa Mısır'dan tut, Cebeli Tarıktan dolaş, Cezayiri mezayiri hep alacaktı. Ama Fran

YAZISIZ!

sızlar dinlemediler. Sonra efendim, Alamanlar Fransızları bastırıp ta, şeydince, Fransızların aklı başına geldi. Mareşal Dökol'a «Aman gel, başımıza geç!» dediler. Mareşal Dökol da «Ya anayasayı değiştirin, ya da başınıza geçmem...» dedi.

— Peki, frank n'oldu?...

— Franga gelince...

O sırada başka biri,

— Demek Fransa'da da anayasa var? diye sordu, «Ağzıyla kuş tutan Adam» ona döndü:

— Her milletin, dedi, iyi kötü bi anayasası olacak.

— Peki, neye değiştiriyorlar?

— Haa, deniştirmeğe gelince... Fransa'da ahlâk kalmadı. Ahlâk kalmayınca, anayasayı deniştirip, milleti sıkıya sokacaklar ki, kimse bi yolsuz iş yapmasın...

— Demek Fransanın ahlâkı bozuldu.

— Bozuldu. Sor ki neye bozuldu... Hep bu turistten. Çünkü Fransaya çok turist gidiyor. Fransız kadınları da turist gelsin diye açık saçık gezmeğe başladılar. O sebepten ahlâk bozulunca Frank ta düştü. Frank düşünce Dökol iş başına geldi.

Yolculardan biri:

— Şimdi anladım, dedi, velâkin bu Amerika'nın yaptığı ayıp. Koca millet atomu bulmuş da...

— Atom meselesi başka...

— O nasıl?

— Efendim bu atom, parmak kadar küçük bir şey. Velâkin çok kuvvetli. Bunu ilkin Alamanlar buldu.

— Alamanlar da yaman haaa...

— Alamanlara gelince... Bu Alamanlar atomu buldular bulmağa ama, işletemediler. Hitler az daha dişini sıkıp da dayansaydı, atomu işletmeğe açacaklardı. Sonradan Amerikalılar Alaman âlimlerini, bütün atom pavlikalarıynan Amerika'ya götürdüler.

— Patlattılar değil mi?

— O patlatma işi ayrı... Patlatmaya gelince, Amerigalılar Caponlara ya adayı bize verirsiniz, ya atomu patlatırım, dedi.

— Japonlar adada mı?

— Adada... Capon milleti hep su üstünde. Adalık bir yer... Sonra efendim...

Yolculardan biri: sordu.

— Kore işi nasıl oldu? diye

Bir de baktım, son durağa gelmişiz. Erenköy'de inecektim. «Ağzıyla kuş tutan Adam» a dalıp, Bostancı'ya kadar gelmişim. Tramvaydan indik. Yolcular hep dağıldılar. «Ağzıyla kuş tutan Adam», yanındakilere:

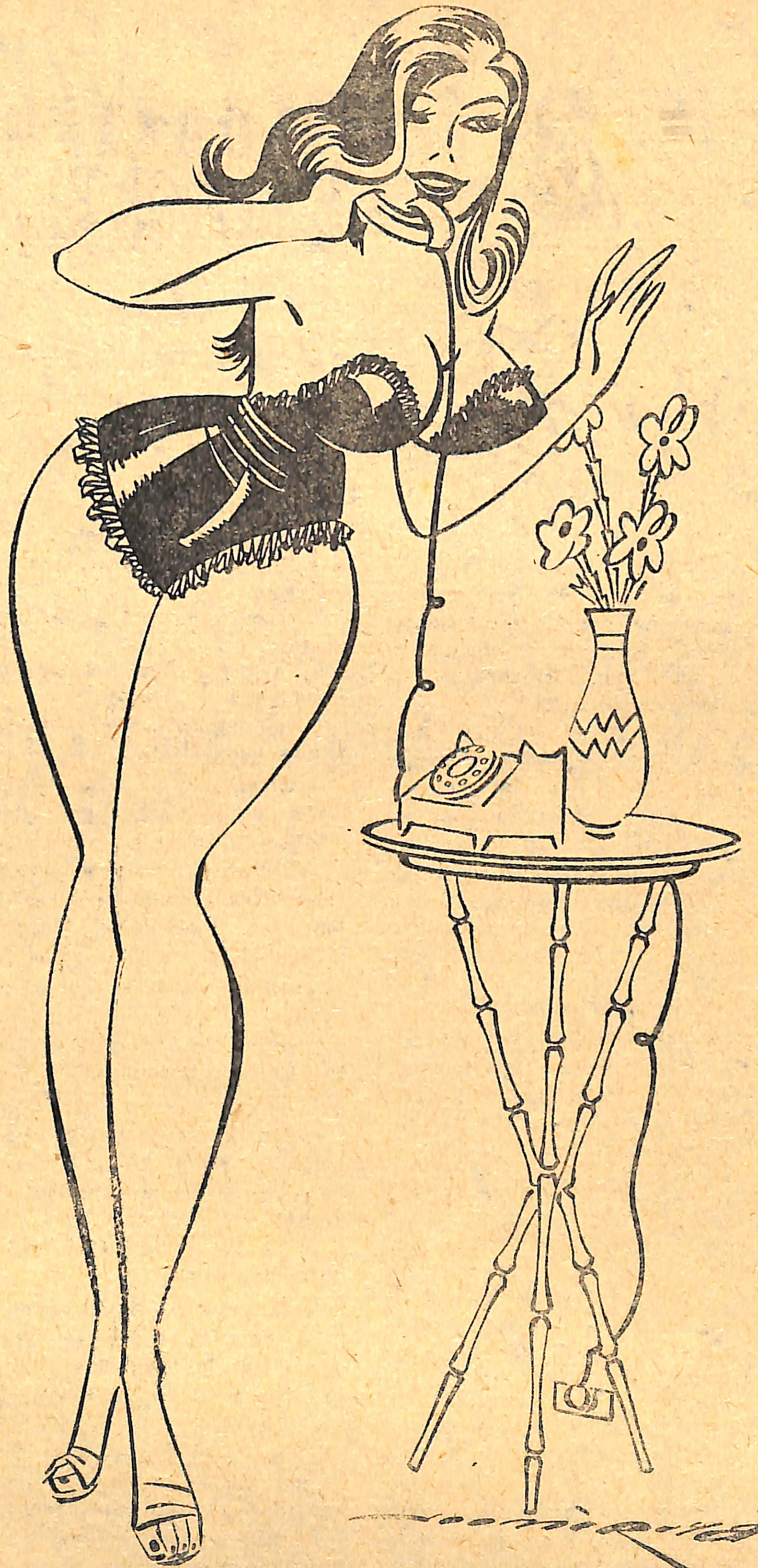
— Haaa... Kore işine gelince...

Diyordu. Ben de geldiğim yolu geriye gitmek için başka tramvaya bindim. Yolda, okumanın ne yararlı bir iş olduğunu düşündüm. Okuyan, her şeyi biliyor. Kendi kendime:

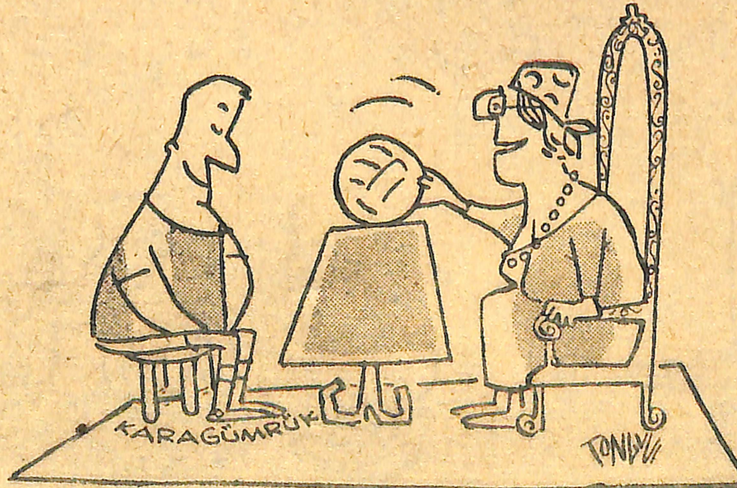
— Haaa... Okuma işine gelince...

Diye söylendim.

Aziz NESİN

— Aloo... Ben karşıki apartımanda oturan komşunuzum... Evet, evet eyi bildiniz... Bir ricam var sizden... Lütfen perdenizi kapar mısınız?... Soyunacağım!...

— İstikbaliniz çok parlak görünüyor!..

BAŞLARKEN

HER gün, yurdun dört köşesinden birçok mektup alıyoruz. Akbaba'nın çok akıllı bir kuş olduğu herkesçe malûm olduğundan, okuyucularımız, çeşit çeşit dertlerini anlatıp bizden derman istiyorlar. Hususî mektuplarla birer birer cevap vermeğe vaktimiz, hele nakdimiz hiç müsait olmadığından, her hafta aldığımız mektupları burada cevaplandıracağız. Ancak cevaplar, mektupların sırasına göre verileceğinden okuyucularımızın cevap kuyruğuna girmeleri rica olunur.

★

C.H.P. İLE D.P. ARASINDAKİ BENZERLİK

İstanbul'dan Kemal Girgin adlı okuyucumuz soruyor: Son yıllarda memleketimizde siyasî bakımdan büyük gelişmeler oldu. Bu, gelecekteki mutlu Türkiyemiz için büyük bir kazançtır tabiî... Yalnız, halen memleketimizin kaderini elinde tutan D.P. ile C.H.P. arasındaki en büyük benzerliğin ne olduğunu bir türlü anlıyamıyoruz. Evet, bu iki partimizin kaderlerinde bir benzerlik var ama, nedir... Bunu bize açıklar mısınız?

Cevabımız: Birisinin «Hürriyete şal örten» bir Başkan Yardımcısına, diğerinin ise «Demokrasiye paydos» diyen bir Başbakana sahip oluşu!

★

Ankara'dan Sevim Uzungör soruyor: Güzel dilimizde bir lâf vardır: Kızoğlan kız, altı aylık gebe. Doğrusu ya ben bu lâftan hiç bir şey anlıyamıyorum. Bir kızın altı aylık gebe olması kaabil midir?

Cevabımız: Öyle bâkireler vardır ki, yalnız altı ay değil, bazan senelerce bu hususiyetlerini muhafaza etmekle beraber gebelikleri de devam eder. Meselâ: Şişli Çojuk Hastahanesi'nin yıllarca evvel temeli atılıp çatısı kapanan Hariciye Pavyonu hâlâ bâkirdir: doktorlar içine bir türlü girememektedirler. Sonra efendim, şu İstanbulumuzun yıllardır bitemiyen meşhur Opera binası da bütün gayretlere rağmen kızoğlan kızdır. Adana Devlet Hastahanesi de bu misaller arasına girebilir...

MARKO PAŞA

Jimnastik Sahası

Yazan :

★ YALÇIN KAYA ★

KAMP, Uludağın en güzel yerindeydi. Buna rağmen, izciler hayatlarından memnun değildiler. Karga Nihat:

— Kepazelik, olursa bu kadar olur! diyordu.

Hoşaf Erol da öylę düşünüyordu:

— Hiç canım!... Yirminci asırda yaşadığımızı unutuyorlar. Bizden kızlara ne zarar gelirdi?

İşi evveliyatından anlatmak lâzım. Çadırları kurduklarının haftasında, izciler bugünden de üzgündüler. Kamp komutanı Kütük Şevki, onları kıyasıya çalıştırıyordu. Yok çadırların etrafına arklar açılacak, yok kamp sahası düzeltilecek, yok taa anasının dini kadar uzaktan odun getirilecek, yok bulaşık yıkanacak, yok sebze ayıklanacak, yok o olacak, yok bu olacak...

Vâdiden yukarı teneke teneke su taşıyan Hımhım Melih, boyuna söyleniyordu:

— Annem bana bir sürahi su getirtmeye kıyamazdı. Gelsin yavrusunu şu hâliyle görsün. Bu Kütük var ya bu Kütük, bizi esir gibi kullanıyor!

Cıva Oğuz, bir taraftan yemek kazanını temizliyor, bir taraftan Melihe lâf yetiştiriyor:

— Aptaliko, bir sen misin ananın kıymetlisi? Benim evde kazan yıkadığım mı vardı?

Melih suyu temiz kazanlara dolduruyordu. Tenekeyi kızgınlıkla boşalttığından suyun yarısı yere dökülüyordu. Oğuz bağırdı:

— Heeey! Dikkat etsene.

— Sen kendi işine bak. Ukalâlık istemem.

— İyiliğin için söylüyorum. Yine sen dolduracaksın.

— Kâhyam mısın? Doldurmıyacağım işte.

— Bana ne yahu? Doldurmazsın doldurmazsın. Külhanbeyliğini git de Kütüğe yap. Başımda ekşiyip durma.

— Ekşirsem ne olurmuş?

— Çöplüğe dökülürsün.

— Beni çöplüğe dökecek adamın alnında cebir problemleri yaparım.

Çocuklar aşırı bir sinirlilik içindeydiler. Çatacak yer arıyorlardı. Karga Nihat kazmayı sallarken:

— Gûya istirahat etmeye, hava almaya gelmiştik! diyordu. Hava almaktan hava aldık: Sabahtan ikindiye kadar iş. Ondan sonra yürüyüş. Bak yürüyebilirsen!

Kerpeten Namık:

— Mecbursun arkadaş! dedi. Eşşek gibi yürüyeceksin. Yürümezsen kötek var.

— Akşam yatağa girmek için can atarsın. Gözünü kapadın kapamadın, haydi nöbete!... Nöbetten döndükten sonra uykuya vakit mi kalıyor? Saat beşte kalk borusu öter. Ondan sonra yine angarya.

— Belâmızı bulduk canım.

Birden, toplan borusu çaldı. Bayrak direğinin altına toplandılar. Jimnastik öğretmeni Kütük Şevki, çadırından çıktı. Bacağında şort vardı.

— Hepiniz burada mısınız? diye sordu.

— Cavitle Ergun helâda efendim.

— Amma iş ha! Ne zaman sorsam helâdalar. Gayeleri, çalışmamak, kaytarmak... Nihat, koş çağır onları!

Nihat gitti, geldi:

— Durumları müsait değilmiş efendim.

Kamp komutanı, sığır kuyruğundan yapılma kırbacını tehditle salladı.

— Ben onlarla sonra konuşurum... Dün gece mutfak nöbetini tutanlar çıksın şuraya!

Zeki çıktı, Kubilây çıktı, Orhan çıktı, Cemal çıktı, Taner çıktı. Kütük Şevki:

— Hanginiz uyudunuz? dedi.

Orhan cevap verdi:

— Hiç birimiz uyumadık efendim.

— Nerden biliyorsun uyuyup uyumadıklarını. Sen kendi hesabına konuş, başkaları hesabına konuşma.

— Ben, kendi hesabıma, uyumadım.

— Arkadaşlarının hesabına mı uyudun?

İzciler kıkır kıkır güldüler. Kütük Şevki:

— Devriyeler de çıksın! dedi.

Çıktılar. Kamp komutanı, devriyelere nöbetçileri gösterdi:

— Bunların hangisi uyuyordu?

Devriyeler, nöbetçilere baktıktan sonra birbirlerine baktılar. Geberik Nazif dedikleri konuştu:

— Benim saatimde uyuyan olmadı.

Diğerleri de aynı şeyi söylediler. En son olarak Cilve Nuri konuştu:

— Efendim, ben uyuyana rastlamadım. Şayet böyle bir şeyle karşılaşmış olsaydım, derhal size koşardım.

— Nerden rastlıyacaksın? Sen de uyumuşsundur.

— İnanmanızı rica ediyorum.

— İnansam da faydası yok, inanmasam da. Olan oldu. Mutfak çadırına geceleyin kurt girmiş.

— Kurt mu?!.

— Kurt ya! Siz uyuyun. Dün gecenin devriyeleri, nöbetçileri ürperti geçirdiler. Kütük:

— Etin yarısını götürmüş. Ya sizin bir tarafınızı götürseydi... Bundan sonra yine uyuyun bakalım.

Şeytan şeytan bakıyordu. Başını dikip:

— Dağılabilirsiniz! dedi. Nöbetçilerle devriyelere ise:

— Size iki hafta et yok! dedi. Aşçıya söyledim. Yemeklerinizdeki eti ayıklıyacak.

Cezalananlar, serbest kalınca mutfağa saldırdılar. Aşçı Mehmet Dayı:

— Ne oluyorsunuz lan haydutlar? dedi.

— Akşam kurt gelmiş. Öyle mi?

— Öyle!

— Yemin et!

— O kadar uzun boylu değil.

Geberik Nazif ellerini çırptı:

— Gülüyor gülüyor. Namussuzum yalan! Dayı gülüyor.

Mehmet Dayı tembihledi:

— Şevki Beye söylemeyin ama! Kızar... Nöbette uyuyormuşsunuz.

Nazif, arkadaşlarına döndü:

— Ben size, bu kurt işinde bir kurt yeniği var dememiş miydim?

— Dedin de ne oldu? Sen de bizimle cezalısın. İki hafta et yok.

Mehmet Dayı:

— Boşverin yahu! dedi. Ben sizi idare ederim.

Toplan borusu, bir saat sonra yine çaldı. Kütük Şevki, izcileri gözden geçirdi:

— Cavitle Ergun yine yok.

Karga Nihat:

— Helâdalar efendim! dedi.

— Ben onlara sonra gösteririm... Arkadaşlar! Şu taşlık araziyi temizleyip kız enstitüsüne hazırlıyacağız. Üç güne kadar buradalar.

Ağızları kulaklarına varan izciler:

— İki günde altından girip üstünden çıkarız efendim! Siz hiç üzülmeyin. İzci çalışkandır, naziktir, yardımseverdir, karagün dostudur! dediler.

Bir koşu, kazmaları, kürekleri getirdiler. Kamp komutanı:

— Acele etmeyin çocuklar! dedi. Artık yarın başlıyalım. Geç oldu. Saat beş buçuk.

Somya Hüsnü:

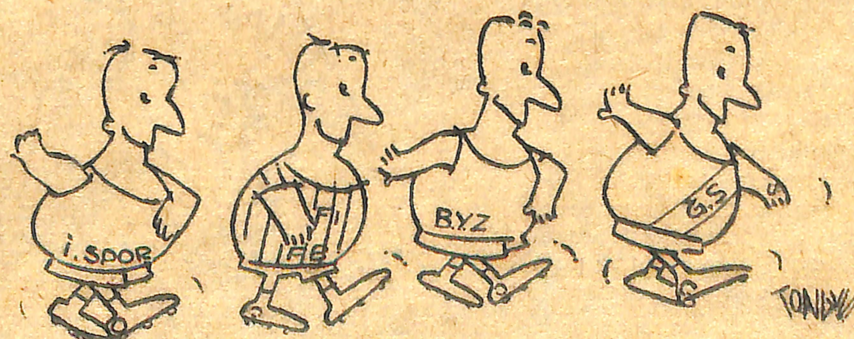
— Çalışmak ibadettir efendim! dedi. İbadetin vakti saati olmaz. Hemen başlıyoruz. Yürüyün!

Bir ağızdan izci marşına başladılar:

«— Haydi haydi haydi izci!
Haydi haydi haydi izci!
Haydi haydi haydi izci!
İzci gülerek yürür...»

Kız Enstitüsünün geleceği, helâda da duyulmuştu. Oraya karargâh kurup işten kaçmanın yo-

Kulüpler — Şimdi kuşa benzedi!...

lunu bulan ahbap çavuşlar, Cavitle Ergun, sevinç çığlıkları ile dışarı uğradılar. Arkadaşları çalışmaya başlamıştı. Cavit, Melihin kazmasını aldı. Ergun da bir kazma yakaladı. Kütük Şevki onlara başını salladı:

— Mart kedileriii!

★

Taşlık arazi, kaymak gibi olmuştu .Daha terleri kurumadan, Kütük Şevkiden aldılar haberi:

— Enstitü gelmiyor. Geliyor ya, buraya gelmiyor. Bizim kampa yakın diye mahzurlu görülmüş.

Karga Nihat:

— Yâni emekler boşa mı gitti efendim? dedi.

— Niçin boşa gitsin yavrum. Sabah jimnastiğimizi orada yaparız.

Çocuklar kendi araalrında konuştular:

— Yirminci asırda ve Atatürk Türkiyesinde böyle bir şey olmamalıydı.

— Oldu ya, sen ona bak.

Kütük Şevki uzaklaştı. O zaman Köprükaş Feyyaz dedi ki:

— Bana sorarsanız, Enstitünün zaten geleceği yoktu. Bunu Kütük uydurdu. Jimnastik sahası yapıyoruz dese, bir ayda bitmiyecek.

Melih:

— Doğrudur! dedi.

Cavitle Ergun helâya yöneldiler.

Yalçın KAYA

※

Çok şükür

Mimar - Mühendis ve Müteahhit Orhan Ersan, dostlarını Kızılay piyangosundan yeni çıkmış olan Buick marka arabasına doldurmuş Kilyos'a doğru sürmüştü. Tesadüfe bakın ki, arabadaki dostların hepsi hanım, hepsi gözlüklüydü. Zekeriya köyü virajlarına geldikleri sırada, aksilik bu ya, birdenbire rot kırılmaz mı? Allah kimseye vermesin, o güzelim araba teker meker bayırdan uçtu.

Neden sonra kendine gelen Orhan, dostların hafif sıyrıklarla atlattıkları bu kazadan ayılmağa başladıklarını görünce mutad neşesiyle seslendi:

— Korkmayın çocuklar... Çok şükür, gözlüklerimize bir şey olmadı!

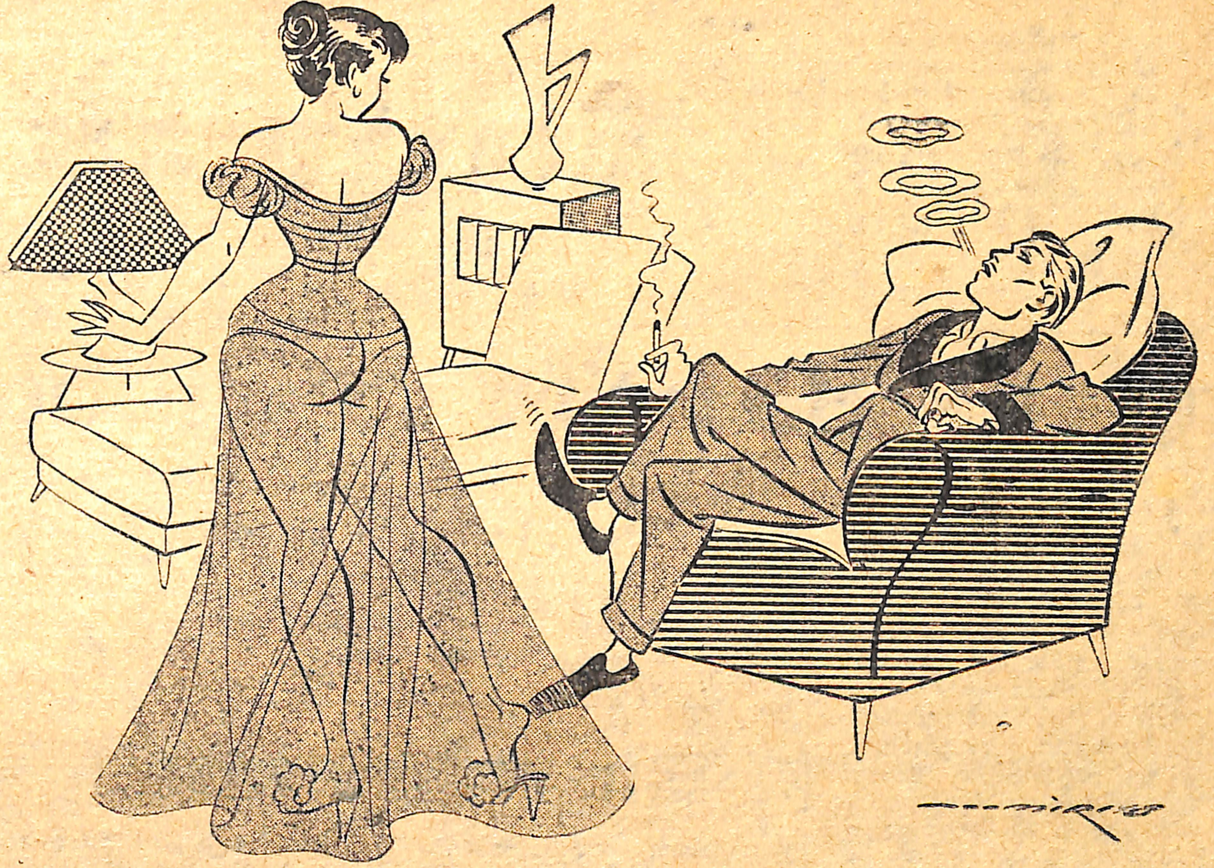
Otlar!

Sevgilisini alıp kıra götürmüştü. Ağaçsız, çıplak bir çayırda örtüyü serip yemeğe oturdular. Delikanlı sordu:

— Kır gezmelerini sevmez misin şekerim?

Kız, etrafı morarmış gözlerini civarda dolaştırdı:

— Sevmesine severim ama, dedi, otları biçmişler!...

— Bu gece yaptıklarını affediyorum... Ama yapmadıklarını, asla!

★ İyimser, bir şişe saç ilâcı alırken beraberinde bir tarak ve bir de saç fırçası isteyen kimsedir.

★ Umumiyetle, bir genç kızın yüzüne bakıp onun nasıl bir mâziye sahip olacağını keşfedebilirsiniz.

★ Karısını, güzel bir sekreterin çirkini kadar becerikli olduğuna inandıracak erkek yoktur...

★ Komşularınız, bu Allahın cezası radyonuzu ne zaman kapatacaksınız diye bekleyen zavallı kimselerdir...

Sonbahar modası!

İmdat!

Trende birdenbire imdat zili çaldı. Vagonlar birbirine geçecekmiş gibi durdu. O anda da memurlar, zili çekip bir vagondan kendini atarak kaçmağa başlayan bir yolcunun peşine düştüler. Az sonra kendine yetiştikleri zaman adamcağız nefes nefeseydi.

— Ne oldu? Neden zili çektiniz? diye sordular.

— Sormayın, dedi adam; ben yalnız seyahat ediyordum. Halbuki bitişik vagonda karımı gördüm!

Budalalık!

Kulis'te, dört kişilik vagon kompartımanlarına benzeyen masalarında sarışın, esmer, blö - sandre başlar birbirine eğildi. O sırada lokantaya Ayten girmişti. Ayten'in yeni evlendiği her halinden belli oluyordu. Süheylâ:

— Ne budala kız, değil mi? diye sordu.

— Neden? dediler.

— Üç tane zengin âşığı vardı; onları bıraktı da tek bir zenginle evlendi!

İtiraf!

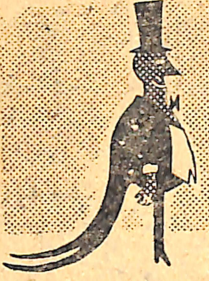
Müşerref Yırcalı'nın gayet güzel iki kolyesiyle bir bileziği kaybolmuştu. Telâşla otelin detektifini çağırttı, vaziyeti anlattı.

Yarım saat sonra, Müşerref Yırcalı, telefona sarıldı, detektifi aradı:

— Affedersiniz ,dedi, kolyelerimle bileziğimi çiçek vazosunun içinde buldum!

Detektifin sesi hayretle mukabele etti:

— İmkânı yok! Ben onları çalan hırsızı tuttum da itiraf bile ettirdim!

HEDEFİMİZ YAĞLI KUYRUK

23 EKİM 1958 — PERŞEMBE

Kuuruk

BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

SEMİZLEN ÇOCUK MAMASI MARKAYA DİKİZ!

C. H. P. de istifa salgın halini aldı!

Bu gidişle C. H. P. istifa sayısının nüfusumuz sayısını bulacağı tahmin edilmektedir.

Ankara, 22 (a, a, a,) — Halk Partisinden istifa salgın halini almıştır. Dün, D.P. kapısından Kızılaya kadar uzayan telgrafçılar kuyruğu sabahtan akşama kadar devam etmiştir. Yurdun bütün köşelerinden çekilen istifa telgrafları yüzünden telgrafhaneler başka telgraf çekemez hale gelmiş ve bütün telgraf telleri bu istifaları taşımıştır. Hamiyetli vatandaşlardan pek çoğu C. H. P. den istifa etmekle kanamamakta, bir kere istifa ettikten sonra tekrar C. H. P. ye yazılıp bir daha istifa etmektedirler!

Ankara, 22 (o, o, o) — Cumhuriyet Halk Partisinden istifa edecek kimse kalmadığından, Halk Partisine yazılmamış olan vatandaşlarımız da bu hamiyet yarışında geri kalmamak için istifa etmektedirler. Bu gidişle C.H.P. den istifa sayısının nüfusumuz sayısını bulacağı tahmin edilmektedir. Dün gece profesör doktor Ali Esat Birol'un Şişli'de Pakize Kliniğinde doğurduğu bir oğlan çocuğunun ana karnından elinde istifası ile dünyaya geldiği hayretle görülmüş ve yavruya «Öz Demokrat» adı verilmiştir.

Polis Haberleri

BİR ADAM ÇILDIRDI!

Dün, Kör Salih isminde bir komisyoncu, tanıdığı bir tüccarla konuşmak için telefonu eline alır almaz açıldığını, numarayı çevirir çevirmez aradığı zatın karşısına çıktığın görünce:

Benim adım Kör Salih, Kimde vardır bu talih?

Diye şıkır şıkır oynamaya başlamış ve biçarenin sevinçten çıldırdığı anlaşılarak Bakırköy Akıl Hastahanesine nakledilmiştir!

Bir istatistik!

İstanbul Maarif Müdürlüğünce yapılan bir istatistiğe göre, geçen yıl ilk ve ortaokul öğrencilerinden yüzde doksan dokuzu, pabuçsuzluk yüzünden haftada üç gün, tramvay parası bulamamak yüzünden haftada iki gün mektebe devam edememişlerdir.

Yine bu istatistiğe göre, lise öğrencilerimiz, haftada iki gün maça, iki gün sinemaya, bir gün kahveye devam etmişler, bir gün Beyoğlu caddesinde dolaşmışlar ve bir gün de muntazaman derslerine devam etmişlerdir.

Maarif İdaresi, gençlerimizin bu yıl, derslere haftada iki gün devamlarını sağlamak için ehemmiyetle çalışmaktadır.

Yeni bir müze!

Haber aldığımıza göre İstanbulda bir «Gıda Mahsulleri ve Mamulleri Müzesi» açılmasına karar verilmiştir. Bu müzede, memleketimizin yetiştirdiği kuru fasulye, elma, muz gibi en nâdide mahsuller ile zeytinyağı, beyaz ve kaşar peyniri gibi en kıymetli mamuller teşhir edilecektir.

Bilhassa ilk ve ortaokul öğrencileri, her ay, sınıf sınıf bu müzeye götürülecek ve kıymetli gıda maddelerimizin rengi, şekli, lezzeti hakkında kendilerine bilgi verilecektir.

Lübnan hükûmeti tedbir aldı

Beyrut, 22 — Sabotaj hareketlerini durdurmayı kararlaştıran Lübnan Hükûmeti, hudutlarında emniyet tedbirleri almış ve Türk tekel kibritinin Lübnana sokulmasını yasak etmiştir. Üzerinde Türk kibriti bulunan şahıslar idam edileceklerdir.

Öğrendiğimize göre, Lübnanlı sabotajcılar Türk kibritini dinamit olarak kullanmakta ve muhtelif tesisleri bunlarla berhava etmektedirler.

6 OKKA

Gardiyan Necmi, mahkûm arkadaşına gazete göndermek isteyen bir vatandaşa:

— Olmaz! dedi. Bunlar iktidar gazetesi.

— Sebep?

— Müdür, uyuşturucu madde sokma, diye tembihledi.

★

Bir yazar arkadaş sordu:

— Yıkanır mürekkep mi kullanayım, yıkanmaz mürekkep mi?

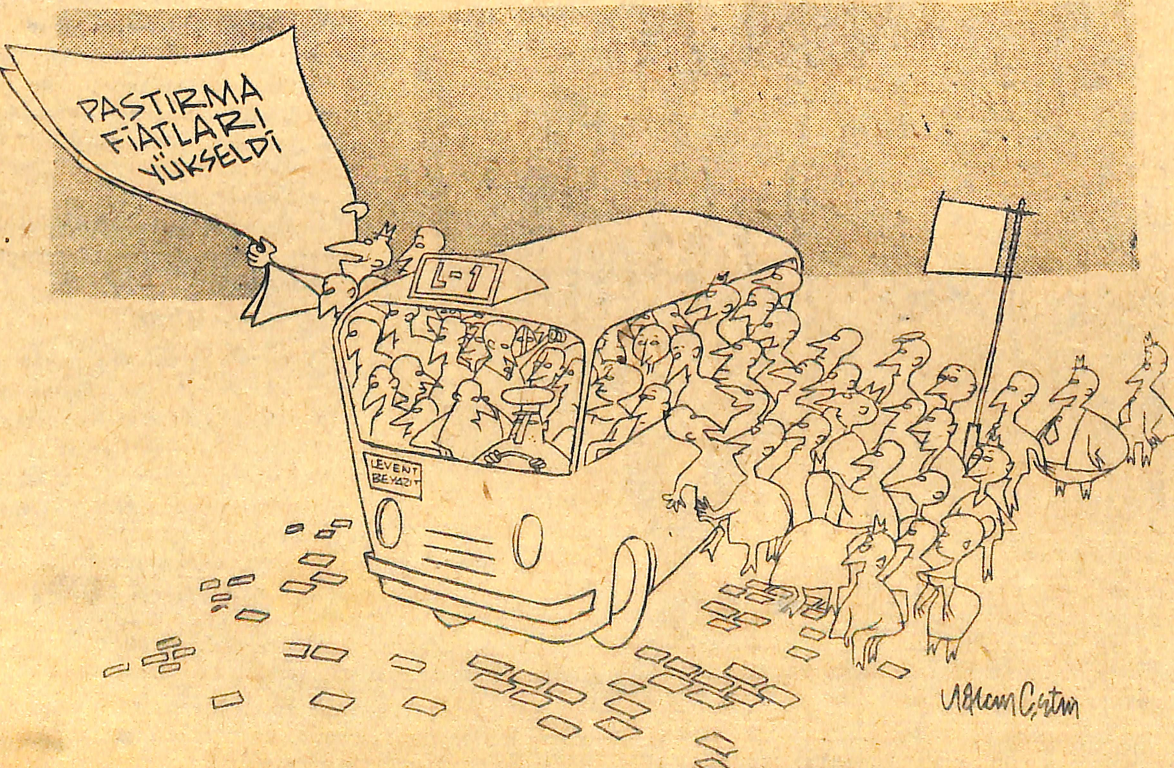
— Yıkanırından kullan. Çok sert yazıyorsun. Belki yalamak icabeder.

★

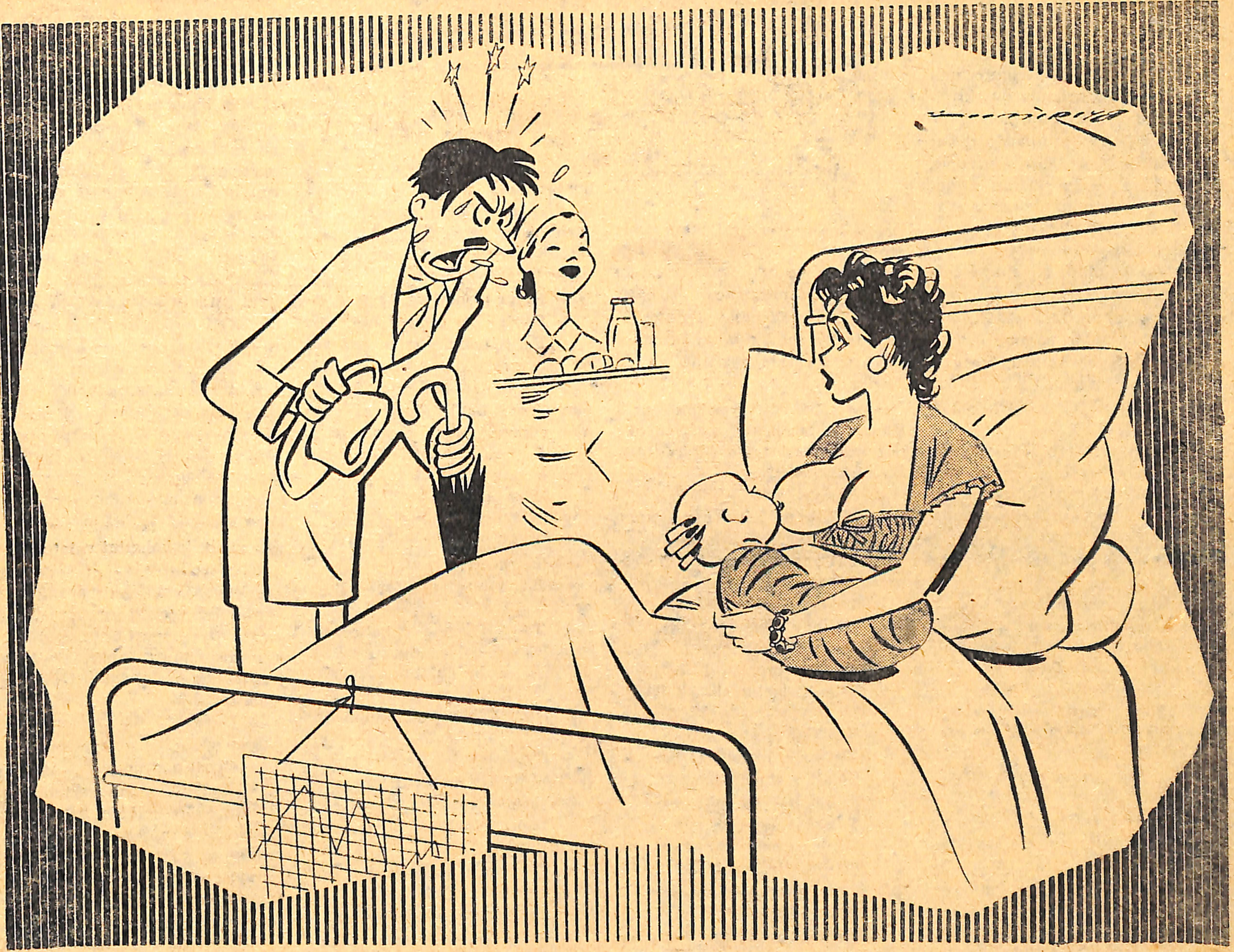
Tanınmış bir siyasi:

— Kasım Gülek'in ayakları Türkiye'de, kafası Amerika'da! dedi.

— Tevekkeli değil, o hoşes meselesi pek ayak işi bir şey olmuştu!

Otobüse zam yapıldı... (Gazeteler)

— Ne?! Aldırdığın apandisit bu mu?...

DOKTOR civanım

MEŞHUR doktor hastasını iyice muayene edip iki uzun reçete yazdıktan sonra adam dostça onun elini sıktı ve:

— Çok teşekkür ederim, doktor, dedi. Umarım ki bu reçeteleriniz sayesinde bir şeyim kalmıyacak. Zaten babam Dr. T. B. sizden bana o kadar bahsetmişti ki...

Doktor bu ismi duyunca bağırdı:

— Neee!... Sen T. B. in oğlusun ha?... Niye daha önce söylemedin?... At o cenabet reçeteleri şu sobanın içine de anlat bakayım neyin vardı!

※

RAGIP, arkadaşına son hastalığını anlatıyordu:

— Sonra doktor S... ye gittim, beni bir ayda ayağa kaldıracağını söyledi.

— Eee... Bari dediğini yapabildi mi?

— Tabiî, bir araya varmadan otomobilimi sattım...

AMAN DOKTORCUĞUM!

Salamon'un kaynanası hasta idi, oldukça ağır hasta... Çaresiz, karısının hatırı için bir doktor çağırdı. Doktor, ihtiyar kadını soydu, öksürttü, dinledi. Sonra, dışarı çıktı, Salamon'un kulağına:

— Fena, dedi... Böbrekler çalışmıyor, kalb yorgun!

Salamon, karısının odada olmadığını görünce yalvardı:

— Aman doktor, yozunu seveyim, kendi kaynanan yibi tedavi et!

İYİ bir dahiliyeci idi ve zengin bir kadının uzun zamandır hasta yatan çocuğunu kısa zamanda tamamen iyileştirmişti. Kadıncağız çok memnundu. Son vizitinden sonra doktora ufak bir ipek kese uzattı ve:

— Sizin hakkınızı ödememe imkân yok doktor, dedi. Fakat elimle işlediğim şu keseyi emeklerinize karşılık kabul etmenizi rica edeceğim!

Doktor soğuk bir tavırla:

— Çok teşekkür ederim dedi. Fakat vizite ücretimi para olarak almayı tercih ederim! Hediyeler dostluğu besler ama bir aileyi asla...

Kadın bozulmuştu:

— Öyle mi? dedi. Peki size olan borcum nedir?

— Beş yüz liradır.

Bu cevap üzerine kadın işlemeli keseyi açtı ve içindeki on adet yüz liralık paralardan beşini doktora uzattıktan sonra geri kalanını cebine koydu.

HASTA gözlerini araladı, başucundaki doktora:

— Fakat doktor, dedi. Beni tedavi etmeniz imkânsız. Zira benim modern tıp ilmine hiç itimadım yok:

Doktor başını salladı:

— Ziyanı yok, ziyanı yok! Bir katırın da, Veterinerlere ve onların ilmine itimadı yoktur ama bu katırın tedavisine mâni teşkil etmez.

※

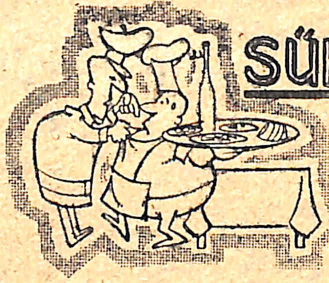
DOKTOR, hastayı muayene ettikten sonra:

— Ne isterseniz yiyebilirsiniz, dedi. Hem sizin bilhassa kuvvetli şeyler yemeniz lâzım.

— Fakat dedi, hasta. Geçen sefer bana sıkı bir perhiz vermiş, akşamları sade suya bir çorba içmemi söylemiştiniz.

Doktor güldü:

— İyi ya işte! Bu da tıp ilminin bu kadar kısa bir zamanda ne kadar ilerlediğini gösterir...

sünnet davetiyeleri

Yazan :
★ ADNAN VELİ ★

BELEDİYE Zabıtası ekibi, Hristo'nun lokantasından içeriye girdi. Masaların arasından geçip mutbağa doğru ilerledi. En önde, yeşil üniformalı bir komiser, arkasında da iki sivil memur yürüyordu.

Patron Hristo, mutbak tezgâhının üstüne bir tahta koymuş, müşterilere çoban salatası hazırlamakla meşguldü. Gelenleri görmedi. Komiser, Hristo'nun omuzundan, elindeki bıçağa uzandı:

— Ver bakalım şu elinde tuttuğunu, dedi.

Adam şaşkın, geri döndü:

— Buyursunlar paşam..

— Bıçağı ver buraya, bıçağı...

— Alınız paşam...

— Bu bıçak niye böyle soğan kokuyor?...

— Soğan kesmek içindir, helbet soğan kokacak...

— Müşteriye verdiğiniz ekmekleri de bu bıçakla kesiyorsunuz her halde.

— Yok paşam, ekmek bıçağı başkadır.

— Nerede ekmek bıçağı?..

— İşte şudur paşam...

— Balığı hangi bıçakla kesiyorsunuz?...

— Balık bıçak içerdedir. Sotiri!... Getir burda balık bıçak...

— Peki ,peynir bıçağını da göster bakalım...

— Bakınız, o da peynir tabağı içindedir.

— Ya et bıçağı?...

— Et bıçak duvarda asılıdır. Büyük bıcak...

— Peki, patlıcan bıçağını da göster bakalım...

— Patlıcan bıçak, ucu kırık bıçaktır.

— Ya enginar bıçağı?...

— Enginar sezon geçtiği için, bıçak depoda kaldırdık.

— Meydanoz bıçağını da göstersene bakalım...

— Biz maydanoz bıçak kullanmayız. Ne zaman hiyar keseriz, meydanoz da o bıçakla keseriz.

— Hah, tamam... Yakaladık... Hıyar bıçağı ile meydanoz kesiyorsun demek ki?...

— Evet paşam...

— Peki, hıyar bıçağı ile maydanoz kesilmiyeceğini bilmez misin?...

— Bilmiyorum...

— Cezayı toslayınca öğrenirsin... Yakup Efendi!... Evrakı çıkar da bir zabıt tutalım şurada...

— Ama paşam, rica ederim, bir dakika...

— Bir dakikası yok bu işin... Sen hıyar bıçağı ile nasıl maydanoz kesermişsin? Ne cesaretle?... Bu pislik nedir?...

— Ama paşam...

— Bir kere ben senin paşan değilim... Vazifeli memurum... Vazifemi yapıp gideceğim. Şu çivideki bez, ne bezi?...

— Tabaklar silmek için...

— Ya onun yanndaki bez?...

— Bardaklar silmek için...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Rakı kadehler silmek için...

— Ya onun yanındaki bez? ..

— Kaşıklar silmek icin ..

— Ya onun yanındaki bez?...

— Catallar silmek icin...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Tuzluklar silmek icin...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Benim ellerim silmek icin...

— Terini nereye silivorsun sen?

— Ben terlememem paşam...

— İnsan bu mutbakta, bukadar ocağın başında terlemez mi be?...

— Ben terlemem...

— Eşek gibi terlersin. Hiç inkâr etme... Terleyince de, terini mutlaka tabak sildiğin beze silersin...

— Katiyen silmem beyim...

— Hadi hadi, bana yutturamazsın. Ben adamın gözünden anlarım. Yakup Efendi... Şu zabıt varakasını çıkar bakalım...

— Çıkarttım beyim...

— Senin adın nedir?...

— Hristo Koçalakis'tir paşam...

— Bak hâlâ paşam diyor. Yahu, ben senin paşan mıyım?... Paşa diye diye, beni işimden mi kovdurmak istiyorsun?. Biz paşa lâfından hazzetmeyiz, anladın mı?

— Anladım paşam...

— Komiser bey de bana...

— Başüstüne kumser bey...

— Rafın üstündeki şu pencere ne penceresi?...

— Ne zaman biz kızartma yapar, ızgara balık yapar, ki duman çıkmak içindir o pencere...

— O duman pencereden çıkıp nereye gidiyor?...

— Havaya gider...

— Öteki evlere gitmiyor mu?...

— Ev yoktur bitişikte paşam?...

— Ne vardır?...

— Bir bahçe var. Zerzevat ekerler...

— Tamam... İşte o bahçedeki domateslere balık kokusu bulaştığı için senin hakkında şikâyet var.

— Duman için ne yapalım paşam?...

— Pencereye bir boru takarsın. Boruyu denize kadar uzatırsın. O vakit kimse rahatsız olmaz.

— Deniz için lâzım 150 metro boru paşam...

— Kaç metre olduğunu ben mi düşüneceğim?...

— Yaniya pratik değildir.

— Orası bana ait değil... Komşunun domateslerini balık kokutmıya hakkın yok senin... Aksi halde cezanı çekersin...

— Siz bilirsiniz paşam...

— Yakup Efendi!... Zabıt varakasını hazırlıyalım kardeşim... Lûtfen en üste, sıra numarasiyle tarih koyun... Koydunuz mu?... Öyleyse aşağıya yazın:

«Hıyar kestiği bıçakla aynı zamanda maydanoz doğrayarak, birbirinden farklı iki çeşit gıda maddesinin usarelerini birbirine bulaştırmak suretiyle âmmenin lezzet geleneklerine karşı suikast hazırlamaktan, saniyen mutbakta çalışırken terlerini tabak bezine silmek suretiyle âmmenin sağlığına karşı komplo kurmaktan, salisen balık, köfte ve şiş kebabı kokularını pencereden dışarıya salıvererek komşunun domateslerini kokuya bulaştırmak suretiyle zirai kalkınma dâvasına sabotaj yapmaktan sanık, Düzgiden caddesinde 17 numarada lokantacılık yapan Hristo Koçalakis'in dükkânına varıldıkta, keyfiyet yukarıda izah edilen şekilde tesbit olunarak işbu zabıt varakası tanzim ve imza edilmiştir.»

— Yapmayınız paşam... Acıyınız biraz... Sabahtanberi siz, altıncı ekip geliyorsunuz. Her ekip bir ceza yazıp gider. Nasıl yapalım siz bu iş?... Valla şaşırdık. Bizim kabahat nedir?...

— Daha hâlâ, kabahatim nedir diye soruyor be!... Parayı verdiğin vakit, kabahatini anlatırlar.

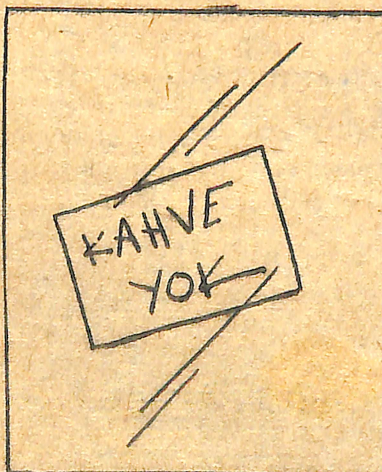
Komiser hışımla dükkândan dışarı çıktı. Ötekiler de arkasından yürüdüler. Hristo şaşırıp kalmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Biraz düşündükten sonra, salonda, bardakları parlatmakta olan garsona seslendi:

— Dimitro!... Ela mia lepta (Bir dakika gel!...)

— Oriste patron...

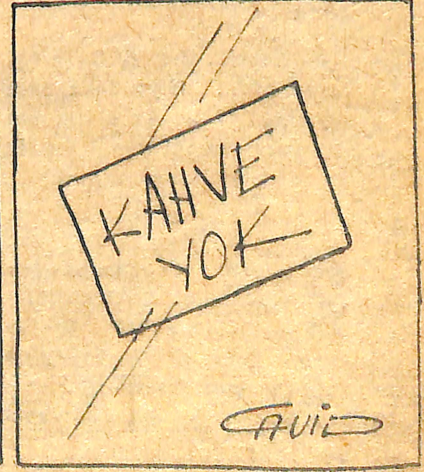
— Hani bu sabah partiden getirdiler sünnet düğün bilet... Bir tanesi on lira... Bana satmak istediler on tane bilet ki, yüz lira vereyim. Ben bu biletler almadım. Almadım ama, şimdi çok pişman yapıyorum. Çünkü bugün bu, altıncı ekip geldi ve hepsi ceza yazarlar. Yarın belkim gene gelecekler. Sen şimdi al şu yüz lira... Çabuk partiye git. Abdullah bey bul orada... Benden çok selüm söyle ki, Hristo razıdır dersin, on tane sünnet düğün icin bilet alacak. Yüz lira yolladı dersin. Ve sonra dersin ki. Parti icin Hristo her zaman canını feda eder. Değil ki on tane, virmi tane sünnet düğün bilet almak, eğer parti isterse kendisi bile sünnet olmak razıdır dersin. Haydi koş, çabuk...

Kahvenin kilosu 38,5 liraya indi... (Gazeteler)

«Kahve hikâyesi»

dürbüncü

BİZ -neden acaba- hep uzakta kalan şeyleri özleriz... İleride veya geride olsun, uzaklığın tüllerine bürünmüş güzellikler, ümitler, hatıra ve günah lar pek tatlı gelir. Fakat bakışlarımızın kolları uzun, elleri yok tur...

Bütün bunlara rağmen, bendeniz dürbüncüğümü öyle düşüne taşına almadım. Her şey kendiliğinden oldu. Bu kendiliğinden oluşların iyilerine uymak, kötülerini tekmelemek ustalığıyla insanız diye düşünürüm bazen. Ve ne tuhaftır, hep de neden sonra farkederim ki, kötüleri kucaklamış iyileri tekmelemişim püf!

Efendim dürbüncüğüm iyiydi hoştu; oturduğum yerden elâlemi ayan beyan seyrediyorduk. Tek kusuru; kendi kendimi göremiyor dum. Bütün dürbünler böyledir.

Onu nasıl satın aldığıma gelince: Efendim geçen gün yolumun üzerine geniş bir istimlâk sahası çıktı. Öbek öbek moloz yığınlarının üzerinden atlıya zıplıya yan tarafta kalan bitpazarına daldım. Niyetim, daha ötedeki ana caddeye kavuşmak. Baktım, etrafımda kasketli masketli bir sürü adamcık. Ama hepsinin de gözleri cin gibi ha... Pabucu ters giydiren takımından. Derken efendim, içlerinden birisi beni gözüne kestirmiş olacak, yan tarafımdan dik dik seslendi:

— Beyendinse al abi, senden iyi değil ya...

Doğru, bu bitpazarındaki malların hepsi de benden külüstür.

— Neyi alayım oğlum? Diye sormuş bulundum.

— İşte şu dürbünü, madem demincikten beri bakıp duruyorsun.

— Ben mi bakıyorum, hiç farkında değilim.

Demek hiç farketmedin, âdeta şuur altından o dürbünü gözüme kestirmişim.

— İyi ama dedim, benim neyime lâzım bu dürbün?..

Burnunu çekip göz kırptı:

— Abi, biz adamı gözünden tanırız, sen akıllı takımındansın!.. Dürbünde gözün var ama, çaktırmıyorsun...

Kırk yılda bir işittiğim «akıllısın» lâfı bayağı hoşuma gitti. Daha yumuşakça cevap verdim:

— Yok canım, dürbün mürbün istemem.

Hemen kulağıma eğildi:

— Fıs fıs fıs fıs fıs... Ya işte böyle, sen şimdi al elliye, üç gün sonra sat yüze...

— Sen üç gün beklesene.

— Abi, üç gün sonra da aynı biçim, bu sefer malın kıymeti olur yüzelli!...

E, malların üzerine oturup ha bre yükselişini mi seyredelim? Alış veriş gerek...

İşte bu minval üzere efendim, ben gittim o peşimden geldi, son ra o döndü ben peşinden gittim. Etrafımızda da bir sürü yardakçı esnaf. Yarı tatlılık, yarı metazori tutuşturdular dürbünü elimize.

Eve varınca sordular:

— Bu ne bu?

— Dürbün.

— Peki ne olacak?

— Ne bileyim ben?..

Ama az sonra meretin ne işe yarıyacağı kendiliğinden meydana çıktı. Gördünüz mü, işler hep kendiliğinden oluyor. Fakirhane bol manzaralı ve havadar bir semttedir. Artık her akşam balkona atarsın hasır koltuğu. Tabiatın manzarası fevkalâde. Büyük ressam iyi çizmiş. Uzaktan deniz, bir içim su gibi. Plâj tarafında Âdemoğulları ve Havva kızları çıplak çıplak zıp zıp zıplıyorlar... Bütün yamaçlar, görünmez bir sevgiliye yeşillenmiş... Güneş, dünyanın manzarasını altın gibi zenginleştiriyor... Ta içten gelme bir oh çekip alırsın dürbüncüğünü elceğizine, gel keyfim gel...

Her akşam bu işin tiryakisi olduk. Ama acayip bir şey canım! Bazen dürbünün içinde öyle sessiz filmler de çevriliyor ki, şaşar kalırsınız. Kocaman bir estağfurullaaah!... Demekten kendimi alamıyorum. Hani şeytana uysak... Kanımız kaynar gibi olmaya başladı bile. Bak bak olan işlere!

Geçen akşam yine balkondaki yerime yerleştim. Mendilimi çıkarıp ensemi, gerdanımı kuruladım. Kemerimi gevşettim. Oh! Dünya varmış... Efendim aldık dürbüncüğümüzü elimize, gözümüze ayarladık. Baktık... Baktık... Bir daha baktık. Amanın, bu ne!... Tam karşıki sırtlarda, maviler giyinmiş bir âfeti cihan!. Yüzünü seçemiyorum!.. Aaah!... Ah!... Geliniz kulağınıza söyliyeyim: (Şöyle bir âhunun ayakları dibine uzansam...) Alımı aldırdım, morumu soldurdum, ille mavilim mavilim! Derken mavili, elleriyle kollarıyla bendenize doğru işaretler yapmaya başlamasın mı! Hay kurban olduğumun Allahı acaba rüya mı görüyorum... Yok canım basbayağı çağırıyor... Ama ne çağırış, sanki aşkından yanmış helâk olmuş, bir saniyecik bekliyecek takati kalmamış... Yahu bu yaştan sonra mı!.. Sakın bir yanlışlık olmasın. Sağa baktım sola baktım... Yoo... Benden başka kimsecikler yok. Kabahatli kediler gibi parmaklarımızın ucuna basa basa usulca evden sıvıştık. Dağ bayır demedik Âşık Kerem gibi düştük yollara. Nefes nefese, ofluya puflıya tırmandık tepeye. E hani mamili nerede?.. Hemen dürbünü ayarlayıp etrafa bir göz gözdirdik. Vay efendim vay!... Hınzır bu defa da sol taraftaki yamacın tepesine çıkmış, el sallıyor da sallıyor...

Esrarengiz bir aşk bu efendim. Beni tursuya çevirmiye niyet mi etti, nedir. Buraya kadar geldikten sonra kös kös geri dönmek de olmaz.Sarıldık tekrar yollara. Pantalonumun kopçaları koptu... Pabucumun bir topuğu yollarda kaldı... Biz hâlâ seke seke yol alıyoruz. Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın.

YAZISIZI

Her neyse, çıktık ikinci tepeye de. Bir de baktım, amanın imdaaaat!... Mavilimiz, gitmiş bizim evin balkonunda benim hasır koltuğa kurulmuş, bendenize oradan el sallıyor.

Kolumuz kanadımız kırık, ibiğimiz düşmüş, döndük eve.

Balkonda, benim hasır koltukta oturup duran bizim hanım:

— Nasıl dedi, bu yeni diktirdiğim mavi entariyi beğendin mi?

— Hadi beni dağ tepe dolaştırdın, ama kendin de yoruldun.

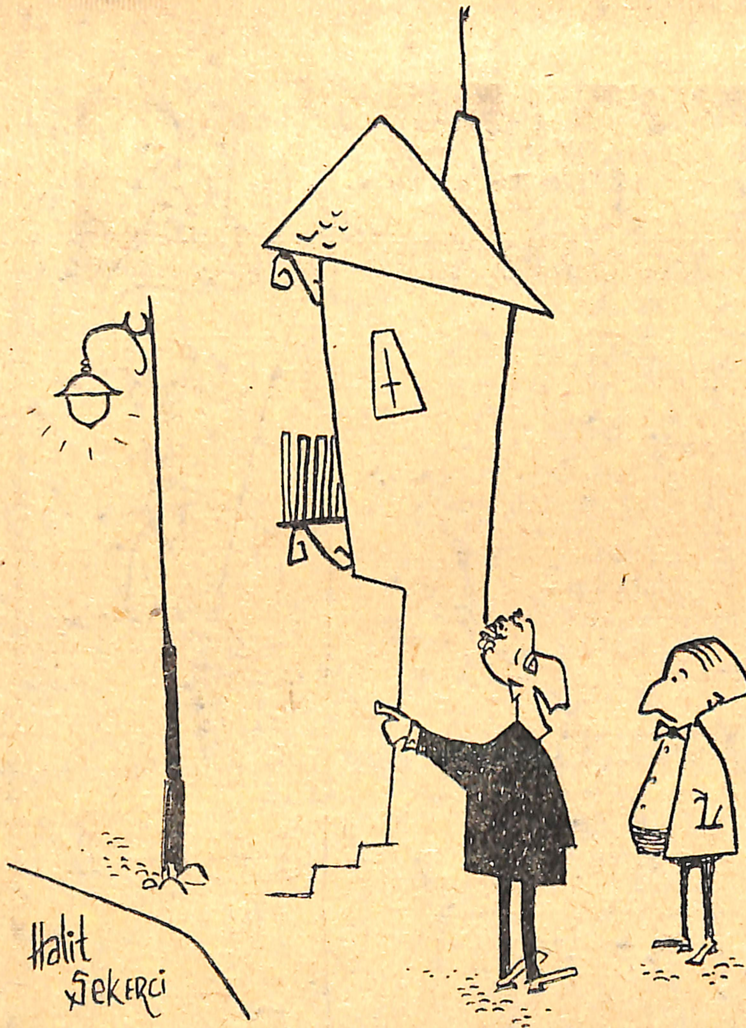
— Ne münasebet canım, ben tepelerin ardındaki asfalttan bizim damadın otomobiliyle dolaştım.

— Hay Allah müstahakını versin...

Bir daha dürbün sefası mı, tövbeeeee!...

— Hey nereye götürüyorsun etiketi?
— Karımı inandırmağa!

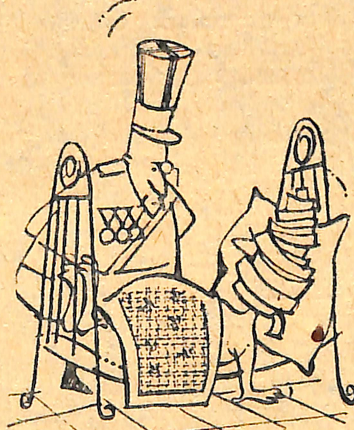
— Bin lira çok mu?... Aman beyefendi önündeki elektriği görmediniz galiba!

YAZISIZ!

— Bülent Şeren —

FRANSIZ MİZAHINDAN

hastalar

MİNİK HİKÂYE

İKİNCİ Dünya Harbi sırasında idi. Meşhur generallerden biri huduttaki hastanelerden birini teftiş edecekti. Her taraf temizlenip parlatıldı, hastalara temiz çamaşırlar giydirildi ve hastane teftişe hazır bir hale getirildi.

Beklenildiği gün hakikaten general geldi ve etrafı gezip dolaştıktan sonra rastgele bir koğuşa girerek hasta askerlerin hatırını sormak istedi. İlk yatağa yaklaştı ve içindeki askere sordu:

— Senin neyin var bakalım delikanlı?

Hasta kızardı, bozardı ve generalin arkasında ayakta duran başhekim atılarak vaziyeti kurtardı:

— Bu asker yaralı değil komutanım. Geçen ay kendisine izin verilmişti. Şehre gidip pis bir hastalığa yakalanmış...

General gülümsedi ve ikinci yatağa doğru ilerledi. Bu asker yüzükoyun yatıyordu.

— Ya sana ne oldu, evlât?

Asker arkasını işaret ederek:

— Tam kaba etimin ortasına bir mermi isabet etti generalim. Hep böyle yatıyorum dedi.

General:

— Cesaret kahraman delikanlı; geçer elbette diyerek üçüncü yatağa yaklaştı. Buradaki askerin başı kâmilen sargılar içinde idi. General:

— Başından yaralandın galiba, diye sordu.

O zaman genç asker:

— Evet generalim dedi. Yanıbaşımda bir obüs patladı...

— Çok canın yanıyor her halde değil mi?

— Hayır generalim, pek o kadar değil! Fakat....

— Fakat ne?...

— Sizden bana bir yardımda bulunmanızı rica edecektim.

—Ne gibi bir yardım delikanlı?

— Yatağımı 1 numara ile değiştirmek istiyorum da...

General güldü:

— Olur şey değil? Galiba 1 numaralı yatak bu koğuşun en yumuşak yatağı... Ha... Öyle mi?

— Bilmiyorum generalim! Fakat benim bu isteğimin sebebi başka.

— Neymiş o sebep bakalım?

Yaralı anlattı:

— Generalim! Sabahları pansıman için gelen doktor önce birinci yatağa yaklaşıp şu izinde hastalanan arkadaşı bir güzel muayene edip pansımanını yapıyor, sonra ikinci yatağa gelip onun da yarasını uzun uzun karıştırıp pansıman yapıyor. Sıra bana gelince ilk lâfı «Aç ağzını oluyor» ve parmaklarını ağzıma sokup boğazıma bakıyor!...

Semiramis AYDINLIK

Nezaket!

Bankanın kapanacağı saate yakın, bir genç gişeye yaklaştı. Hemen tabancasını uzatıp emir verdi:

— Çabuk, kasada ne var, ne yoksa önüme yığ!

Veznedar, o esnada yalnızdı. Korkudan titreyerek kasayı açtı. Paraları gişenin önüne yığmağa başladı. Lâkin o kadar titriyordu ki, bütün banknotlar yerlere saçıldı. O zaman deliye dönen haydut, bağırdı:

— Ulan hayvan herif! Siz herkese böyle mi muamele edersiniz? Çabuk döktüğün paraları teker teker topla yerlerden, nezaketle bana ver!

⁂

Daha tatlı olsun!

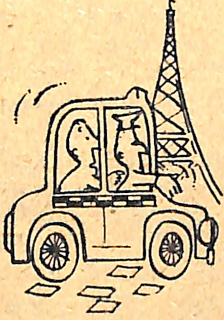
Gazinoda, hesabı görmek yüzünden kavgaya tutuşmuşlardı. İkisi de sarhoştu. İkisi de canciğer arkadaştı. Birbirlerine ikram etmek istiyorlardı. Nihayet kavga o kadar kızıştı ki, birisi yumruğunu karşısındakinin ağzına gömdü ve takma dişlerini kırdı. Öteki uludu:

— Hayvan, yumruk atacağına tokat vursan olmaz mıydı?

— Tabii olmazdı, dedi öbürü, senin kulakların sağırcadır. Tokatı vurdun ama sesini duyamazdın ki!..

PARİSTE BİR KÖYLÜ

GENÇ ve cesur bir köylü uzun yollar katederek hayatında ilk defa Paris'e geliyordu. Trende kalbi heyecandan kopacakmış gibi çarpıyor, iki de bir pencereye koşup hâlâ gelip gelmediklerine bakıyordu. Onu garda akrabaları karşılıyacaktı. Ve nihayet tren büyük şehrin muhteşem garına giriyordu işte...

Bizim köylü öteberisini topladı, âdeta ay'a çıkan ilk insan gibi gara ayak bastı. Fakat ortalıkta tanıdık bir sima göremiyordu.

Uzun zaman bekledi, sağa sola bakındı. Hayır! Kimsecikler yoktu. Fakat dedik ya, cesur bir adamdı kendisi. Derhal gardan çıktı, önce otomobil, tramvay ve otobüs kalabalığı onu şöyle bir sersemlettiyse de az sonra kendini toplayıp bir taksi çevirdi ve gideceği yerin adresini verdi...

Arabaya büzülüp oturdu. Bir yandan da endişeyle şoförü tetkik ediyordu. Trafiğin en sıkışık bir saati idi ve adamcağız arabayı yürütebilmek için ikide bir kolunu sağa sola uzatıp duruyordu.

Köylüyü en çok endişelendiren de bu zaman zarfında direksiyonu şoförün tek elle idare etmesi idi. Bir müddet sesini çıkarmadı. Fakat en sonunda dayanamadı ve:

— Aman kardeşim dedi. Sen şu direksiyonu iki elinde tut bırakma. Ben sana yağmur yağıyor mu, yağmıyor mu haber veririm!

— Yahu bu palto çok kısa...
— Hayır şinyor, caket çok uzun... (İtalyan)

İş bilir!

... Ve Allah 6 ncı gün İsviçreyi onun dağlarını yarattı ve sordu:

— Daha ne istersin?

İsviçre işini biliyordu. Bol bol inek ve onların da bol bol süt vermesi için çayır çimen istedi. Allah bunları da verdi. Sonra tekrar sordu:

— Nasıl süt bol mu, güzel mi?

İsviçre hemen bir bardak süt doldurup Allaha uzattı. Süt hakikaten çok nefisti. Allah son olarak sordu:

— Başka ne istersin?

İsviçre cevap verdi:

— Sütün parası olan frank'ı.

(Fransız)

Sen başla!

Hiddetli bir Fransız, düello salonunda elinde kılıç bir aşağı bir yukarı dolaşarak rakibini bekliyordu. Şahitler filân hep hazırdı ama herif meydanda yoktu. Nihayet uzaktan koşa koşa gelen bir adam gözüktü yaklaştı ve:

— Möyle Flambeau selâm söyledi, dedi, gelemiyecek, siz beklemeyin başlayın.

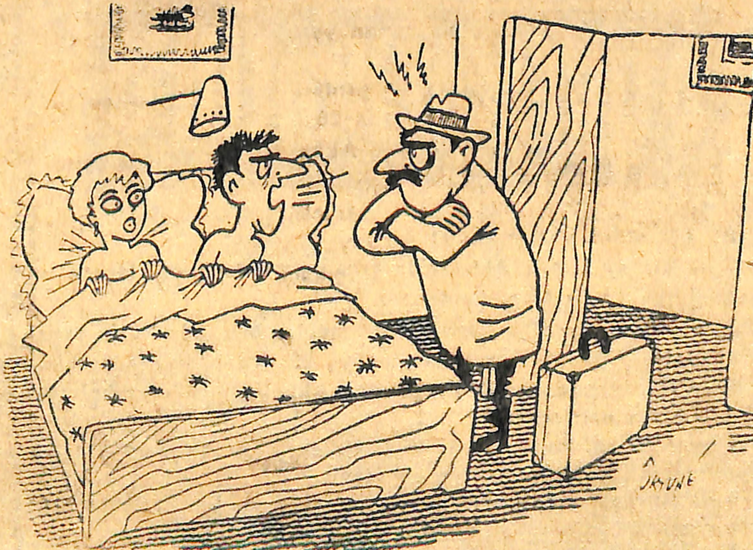
(Fransız)

Kıtlık!

Biri, ötekine anlatıyordu:

— Harp içinde İngiltere o kadar kıtlık ve açlık çekmişti ki, rivayet edildiğine göre çoğu zaman halk maymunların kafesleri etrafına toplanarak hayvanların kendilerine atacakları fıstık ve fındıkları beklerlermiş.

(İngiliz)

— Lan, senin evinde kapı yok mu?... (Fransız)

Açlık

Hâkim, önünde tir tir titreyen sanığa sordu:

— Bu 500.000.000 lireti niçin çaldın?

Adam boynunu büktü:

— Açtım efendim...

(İtalyan)

Unutkanlık!

Delikanlı sevgilisine telefonda soruyordu:

— Hayatım! Sana dün evlenme teklif etmiştim hani! Fakat kusura bakma; o kadar unutkanım ki evet mi hayır mı dediğini unuttum.

Kız bu sözlere şöyle cevap verdi:

— Canikom iyi ki telefon ettin, ben de «Dün bana kim evlenme teklif ettiydi de ben hayır demiştim diye düşünüyordum!»

(İspanyol)

Günah!

Cumartesi gecesi bir komedi piyesi seyretmiş, eve de hayli geç dönmüştü. Pazar sabahı kiliseye zar zor yetişti. Papaz vaazında «günah» tan bahsediyordu. Bizimki bir müddet dinledikten sonra kahkahalarla gülmeğe başladı. Kendini bir türlü tutamıyor, katılırcasına gülüyordu. Ne olduğunu sordukları zaman:

— Dün geceki piyesi şimdi anlıyorum. Ona gülüyorum, dedi.

(İspanyol)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 37 —

Saklı bulunduğu yerden, kulübün yağma edildiğini, evinin tahrip olunduğunu, kendisinin her tarafta aranılıp fakat bulunamadığını haber aldıkça yüreğine iniyordu. Meşrutiyetin büsbütün ilga edilerek, yerine saltanatı mutlakanın, hem de bu sefer müebbeden iade olunduğuna zerre kadar şüphesi kalmamıştı. Kendini bu badireden nasıl kurtaracaktı?

Hep bunları düşünüyor, fena oluyordu.

Beş gün, sokaklar mütemadiyen çalkandı. Halk, gündüzün, kafile kafile tekbir getirerek kasabayı dolaşıyor, akşam olunca da camie doluyordu. Çarşıda, berber Hafız Mustafanın dükkânında defter açılmış, önüne gelen (İttihadı Muhammedi) cemiyetine kaydoluyordu.

Altıncı gün ortalıkta birdenbire bir sükûn hâsıl oldu. İstanbuldan gelen haberler, halkı ansızın sindirmişti. Rumeliden, hareket ordusunun payitahta doğru yürümekte olduğu, padişahın bu durum önünde meşrutiyeti ilgaya cesaret edemediği, İstanbul softalarının ve asî askerlerin eskisi gibi taşkınlıklarına devam edemedikleri şayiolmuş, oralardan gelen bir vapurun yolcuları bu şayiaları teyit etmişlerdi.

Fakat İzzeti Efendi, bunlardan hiç birine vâkıf değildi. Hattâ, işin içyüzünü bilmediği için, ortalıktaki bu sükûnu hayra yormuyordu. O, zannediyordu ki normal bir idare teessüs etmiş, eski hamam, eski tas, hükûmet umurunu eline almıştı. İçini, hep aynı düşünce kemiriyordu:

— Ah, nasıl kurtulacağım?

Geceleri, sabahlara kadar, yarı dalgın gözlerinin önünde, Fizan çölleri, Yemen kıyıları, Trablusgarp zindanları ve daha bin çeşit kötülükleriyle tecessüm edip duruyordu.

Nihayet, bir gün, kiliseden avdet eden ev sahibi:

— İzzet Bey! dedi. Simdik, bizim despot İstanbolda gelmis, soliyor ki, Hakaret ordu girdi Ayastefanos içeri... Mega simvulyo, nasin derler, mezlis buyuk toplanmis... Patisah dusurezekler. Sizin komitato arkadaşları, hepsi da kurtarmislar. Kanon ağasi (kanunu esasî) genem eski gibi kalazak imis... Ma, buyuk fenalik olmus: Zahit bey, o ki haniya Tanin gazeta içeride yazar, biliyorsun? Oldurmusler. Bir da zabit, urum... Spataris efendi... Zâvali!

— Gerçek mi söylüyorsun, çorbacı?

Rum ev sahibi üstüste bir kaç istavroz çıkarıp, despottan duydukların aynen tekrarlamış olduğunu teyit etti.

Lâkin, İzzeti Efendi bir türlü ortaya çıkmağa cesaret edemiyordu. Bahusus, bir iki gün evvel, başlarında, medrese kaçkını bir yobaz bulunan yirmi, otuz kişilik bir kalabalığın kendi evinin önüne kadar giderek, cam ve çerçeveleri indirdiklerini haber almıştı. Şimdi, yanılıp da sokağa çıkacak olsa, belki o adamlardan biri kendisini tanır da ya vurur, yahut ki hiç olmazsa döverdi. Durup dururken, pir aşkına ölmek, veya dayak yemek vergi kâtibinin hiç işine gelmiyordu.

Bir iki gün daha bekledi, Gizliden, İstanbul gazetelerini getirip okudu. Fakat bu gazetelerin tarihleri nisbeten eski olduğu için, içlerinde henüz şifa verebilecek bir havadise rastgelmiyordu.

Bir hafta, on gün içerisinde, endişeden, sıkıntıdan erimiş, tazıya dönmüştü. Ağzına bir lokma yemek koymuyor, geceleri sabaha kadar göz yummuyordu. Bu gidişle hali neye varacaktı?

Gene bir akşam üstü, ev sahibi taze bir haberle çıkageldi. Kaymakam Abdülkadir Bey azledilmiş, müftü İstanbula çağırılmış, Ligor Efendi isminde yeni bir kaymakam gelmişti. Bu yeni kaymakamın böyle çarçabuk gelivermesi de, kendisinin bundan evvel, gene, sahil boyunda, buraya pek yakın bir kazada bulunmakta olmasından ileri geliyordu. Çorbacının, bu haberi verirken, ağzı kulaklarına varıyordu. Yeni kaymakamın Rum olması, kaza büsbütün Yunan hâkimiyetine geçmiş kadar herifi sevindirmişti.

Mamafih, bu havadis hayra alâmetti. İzzeti Efendi artık ininden dışarıya çıkabilirdi. Korkusu kalmamıştı.

Ertesi sabah, bütün geceyi, hile ve hüd'a düşünmekle geçirdikten sonra, kendini erkenden sokağa attı.

Çarşı henüz tenha idi. Vergi kâtibi, usul usul, duvar diplerinden sürünürcesine, memleket ileri gelenlerinin daima toplanmakta oldukları (Kıraathanei İnşirah) a doğru ilerledi. İçeride henüz hiç bir müşteri yoktu. Kahveci İranlı Abbas, ocak başında çay demlendiriyordu.

İzzeti Efendiye gözleri ilişir ilişmez:

— Vay İzzetîfendi!. Hardan gelürsen? dedi.

— İstanbuldan.

Bu yalan, nasılsa ağzından fırlayıvermişti. Şimdi artık, kendini kollamak, lâkırdıyı buna göre idare etmek gerekiyordu. Abbas, taze çaydan bir kadeh doldurup kendi eliyle getirdi, taş masanın üzerine koydu.

— Safa gelmişsen... buyur.

— Safa bulduk, Abbas Ağa!

— İstanbulda ne var, ne çoh?

— Eyilik, sağlık...

— Bilsen, bunda çoh patırdılar oldu. Özün, gendi ivine vardın?

İzzeti Efendi yemin etse, başı ağırmazdı. İçindeki korku henüz tamamen zail olmadığından, kendi mahallesinin yakınından bile geçmemiş, çorbacının evinden, doğruca buraya gelmişti. Onun için, cevap verdi:

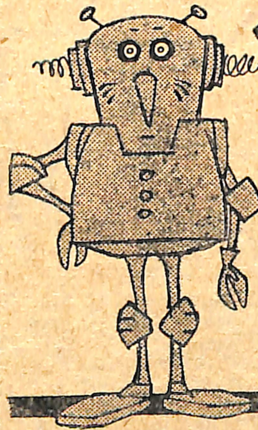
— Hayır, bir şey mi var, bizim evde?

— Beli! Hemisi camların gırdılar. Özün aranıp bulmayanda, hırsların onlardan aldılar.

— Beni bulsalar ne olacaktı?

Akbaba takdim eder:

Zemberek'le Dümbelek

Yazan: Yalçın Kaya
Çizen: Yalçın Çetin

★ **Zenberek'le, Dümbelek, Yalçın Kaya'nın yarattığı iki tiptir.**
★ **Yalçın Çetin, güzel çizgisi ile onlara şekil verdi.**
★ **Bu romanda günün olaylariyle kaynaşan hem neşeli, hem meraklı bir konuyu gülerek okuyacak, beğenerek seyredeceksiniz.**

GELECEK SAYIMIZDA

Ayın Karikatürü

Bu bir sanat yarışmasıdır:

1 — Bir ay içinde Akbaba'da çıkan yerli karikatürlerden en beğendiğinizi kesip bize gönderiniz.

2 — En çok oy alan karikatürü seçenler arasında kur'a çekerek birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira hediye edeceğiz.

3 — Dördüncüden ellinciye kadar Akbaba mizah yayınlarından bir kitap verilecektir

4 — Akbaba, kazanan eserin karikatüristine de birincilik armağanı olarak 100 lira hediye edecektir.

5 — İlk yarışma, Kasım ayı içinde çıkacak karikatürler arasında olacaktır.

6 — Müsabakanın son sayısı 27 Kasım perşembe günü çıkacaktır.

7 — Cevaplar 8 Aralık pazartesi gününe kadar idare evimize gönderilmiş olmalıdır.

— Gaffan gıracahlardı, da!

— Ne kabahatim varmış ki, benim?

— Onu olardan sorasan. Deyirler kin, milleti gandırmişsen, şeriatı istihkar etmişsen, çoh fenalıh yapmışsan.

Vergi kâtibi, ekini belli etmeden, kahvecinin ağzından, başlıca düşmanlarının isimlerini almak istedi.

— Kimler bunu söyliyenler? Diye sordu.

— Çoh! Hemisi eyle deyüptür. İmam Abtullah. Şeh Siracettin. Bakkal Hüseyn.... İle en başta, Çaputçu Memedeli... Özünün camların bular gırdı.

— Elbet hükûmet cezalarını verir, onların da.

— Yoh! Vermez. Effi umumî vardı.

— Nereden biliyorsun?

— Bilürem, da!. . Gör kım özün haberdar değilsen.

— Yengi padişah çıktı...

— Nasıl yeni padişah?

— Beli, Ebdulhemit Hanı hallettiler... Yerine Nevcah geldi.

— Nevcah mı? Nevcah kim?

— Ne bilürem? Dün ahşam, gaymaham emir, ne, çıkardı... hemin dükkânlara bayrağ astılar. Sonra, sorduh, öğrendih kim, Nevcah Han padişah oldum... Sen, görükir kim, yoldaydın... Duymadın.

İzzetî Efendi şaşırdı. Abdülhamit nasıl olur da halledilirdi? Aklı almıyordu. Sonra bu Nevcah padişah da kimdi? Eğer veliaht Reşat efendiyi iclâs etmişler ise, onun hakkında garip garip rivayetler vardı. Sarhoştu, bunaktı... Yok, tahta çıkarılan o değilse, sırada ondan sonra gelen Salâhattin Efendi için de gene türlü şeyler söyleniyordu. Her halde ikisinin de padişah olmalarına imkân görmiyen İzzetî Efendinin, birdenbire yüreği ezildi. Kendi kendine:

— Eyvah! dedi. Şimdi yandım.

Çay kadehini yarıda bırakarak Abbas Ağaya cevap vermeden, kahveden dışarıya çıktı.

Yolda giderken düşünüyordu. Şimdi, şayet, padişah olan Yusuf İzzettin Efendi ise, ona mensubiyeti yüzünden kahra ve gadre uğramış olan, eski kaymakam Âdem Efendi gerisin geriye gelecek, idbarına sebep olanları birer birer araştıracak, bulacak ve elbette canlarına okuyacaktı. Bu işi, şimdiden tezi yok, önlemek lâzım geliyordu. Bunun için de, en iyi çare, Satılmışla, bir an evvel mutlaka barışmaktı.

Tek tük kalabalıklaşmaya başlayan çarşıdan geçmemek için, yan sokaklara saptı, dolaşa dolaşa Satılmışın konağına vardı; kapıyı çaldı.

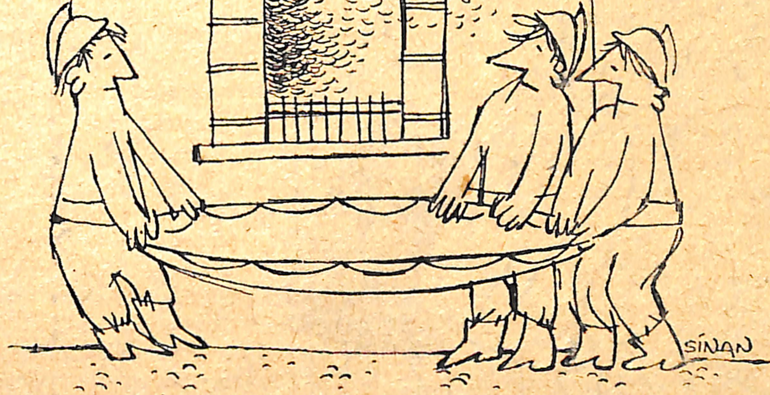
İlk karşısına çıkan, Hacı Bey oldu.

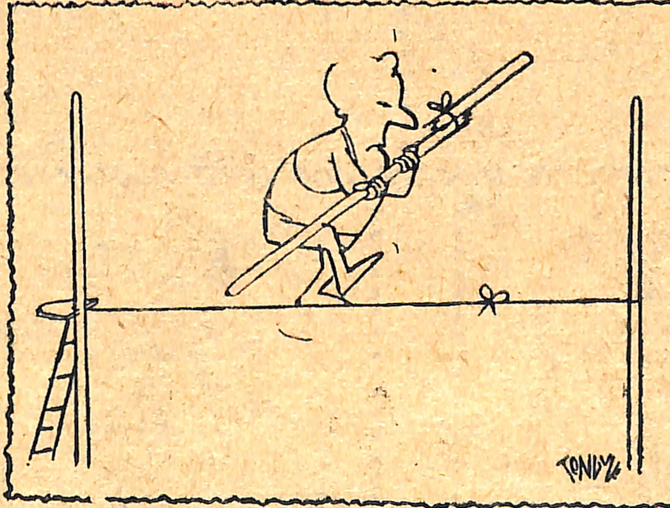
— O İzzetî Efendi, birader! Nereden geliş böyle?

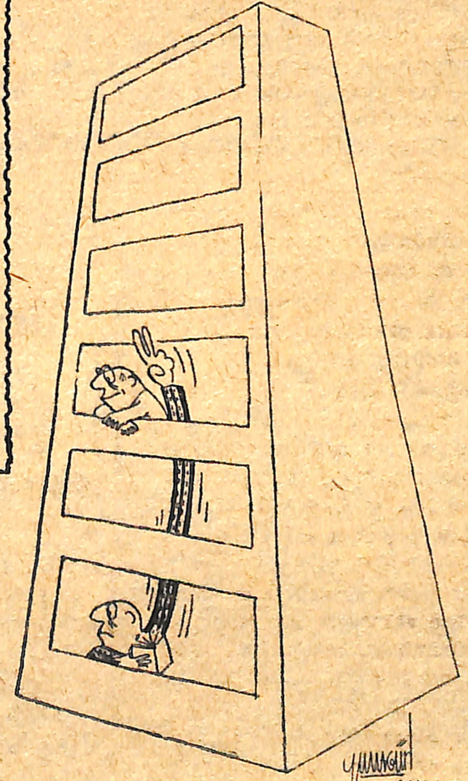
(Devamı var)

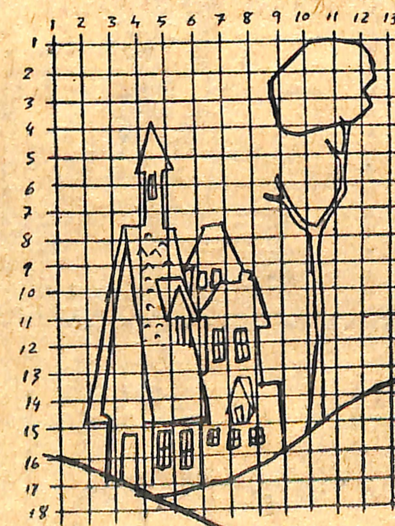
bi ze gö re

Sinan — Tonguç — Yurdagün — Yalçın Çetin — Ferit.

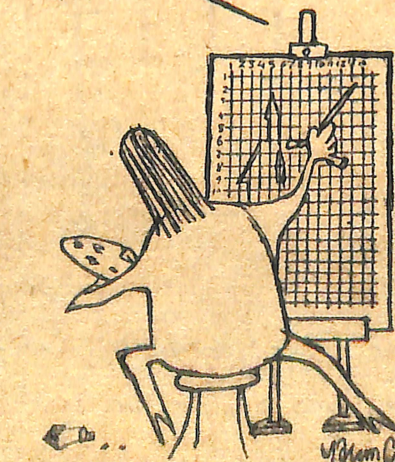

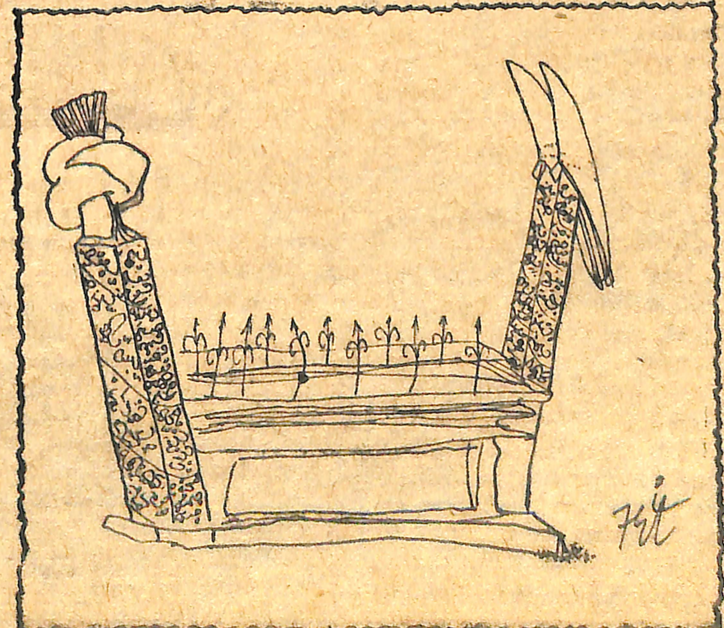

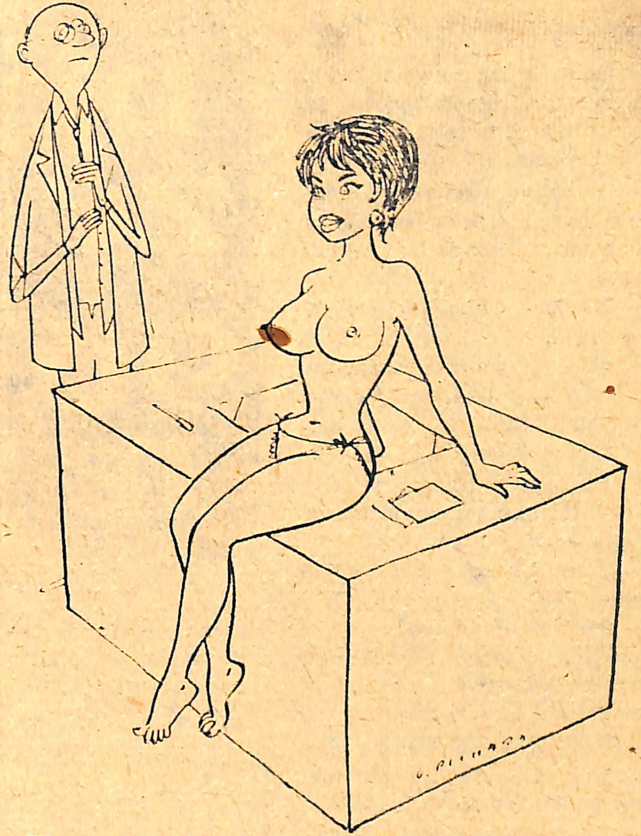

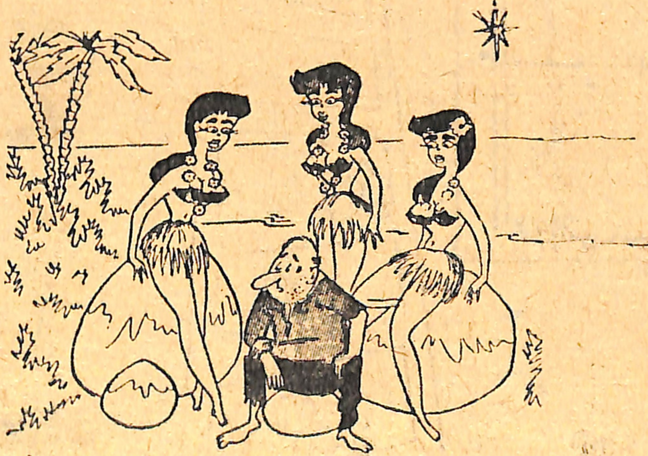
Dünya Karikatürleri

-ŞİMDİKİ GENÇLER ÇOK NAZLI: BİZİM NOVARO, KOCAM GELDİĞİ ZAMAN SAKLANDIĞI DOLABA MUTLAKA HAVA TERTİBATI YAPTIRMAMI İSTİYOR !..

DOKTOR — BİR HAFTA SONRA YİNE UĞRAYINIZ BAKALIM, KENDİME BİR KAÇ İLAÇ YAZAYIM !..

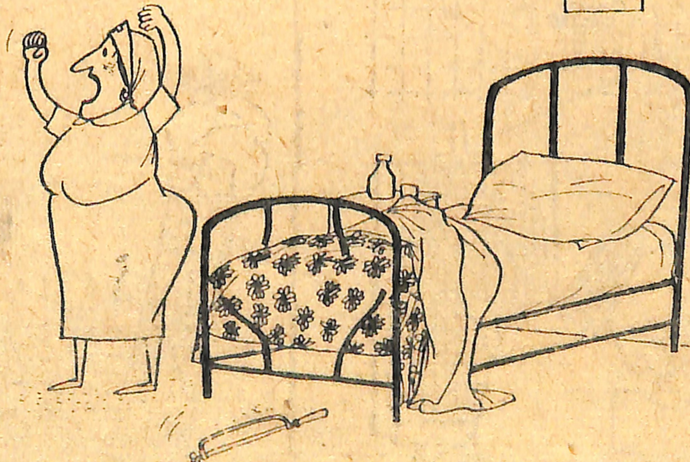
— İNŞALLAH, KARIM BÖYLE BİR ADAYA DÜŞTÜĞÜMÜ HABER ALMAZ !..

— KIZ, BİR DAHA O DELİKANLIYI EVE ALIRSAN KOCAMA SÖYLERİM!..
— AMAN HANIMCIĞIM YAPMAYIN, BEYEFENDİ ÇOK KISKANÇTIR !..

YAZISIZ !..

— İMDAAAT !.. ONBEŞ NUMARADAKİ HASTA PARMAKLIKLARI KESİP KAÇTI !..

— GÜRÜLTÜDEN UZAK, ETRAFI AÇIK, AKAR SUYU OLAN BİR EVİMİZ VAR, DAHA NE İSTİYORSUN ŞEKERİM?..

YIL SONUNDA BİR ÇEKİLİŞTE

Kadıköy'de

16

APARTMAN DAİRESİ

400.000

LİRA PARA İKRAMİYESİ

ve

Erenköy'de

32

ARSA

Bu çekilişe, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası.

SON PARA YATIRMA GÜNÜ

24 KASIM

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri YURDATAP

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Çuval modası geçti!

— Şimdi ben bu çuvalları ne yapayım?..
— Üzülme... Bakkala satarız!

-İtalyan-